

september 2017

Mediterran 2017

Španija

1. september 2017, petek

Aguilas - Mazaron

Pa ni bilo tako slabo. Ponoči se je vse skupaj umirilo in spala sva dobro. Jasno, šele potem, ko sva zaspala. Dva koncerta sta bil na obali, oba v vidnem in (predvsem) slišnem dosegu. Terasa-tanc-muzik-fir-turisten, kjer je blestela španska izvedba Zdravka Čolića, na enem koncu in jazz-na-ekranu na drugem. Saj, ko so eni mojstri imeli pavzo in drugi igrali, je še nekako šlo. Ampak, to je bilo bolj poredkoma.

Ko se zbudiva, sva na sidrišču, kjer smo se sinoči drenjali štirje, sama. Hudimana, res bo treba prej vstajati! Izplujeva takoj po (obvezni) kavici (da z njo vzamem tabletko proti holesterolu in si s tem odprem pot k večernemu roštilju). Nekaj milj motorsailava in nabijava v val, potem me sreča pamet. Pač ne bova šla proti cilju A. Saj imava vendar tudi cilj B. S polnimi jadri potem ne nabijava, zato je pa barka močno položena. In ker s takim načinom jadranja nimava prav veliko izkušenj, hitro narediva napako. Omarica v salonu ni bila zaklenjena, zato je v veličastnem slogu iz nje poletel krožnik. Plastičen krožnik. In se razbil! Prvi na celi poti. Kam je priletel, da je dočakal tako usodo, nisva razvozlala. Po posledicah sodeč bi človek pričakoval, da v nekaj trdega. Pa ni v mojo glavo, vsaj spomnim se ne.

Plan B se počasi spremeni v plan C. Po 27 miljah cikcakanja med valovi in refuli vrževa sidro. Najbližje sidrišče izhodišču je in res se nama ne ljubi več orcati. Nadaljujeva manjana. Ali pa manjana para manjana. Današnje sidrišče je v tem vetru dobro, morje je mirno, veter in sonce delata elektriko. Po dolgem času spet zaplavam v morju. Vesna tudi. Temperatura vode je (skoraj) primerna za čofotanje. 25 stopinj nameriva. No, jaz kljub vsemu prav dolgo ne čofotam...

Preostanek dneva je klasika. Roštiljada, malo čiščenja barke, nekaj dela, tankanje plina, ... Še na obalo oddingirava po bagetke za jutri in to bi bilo nekako vse. Bi bilo, če ne bi bilo na obali barčka. No, veliko barčkov. Tole je pač tipično špansko turistično selo. Urejeno, a sterilno. Pa nazaj v bar. Dve pipi imajo, nad eno piše Amstel in nad drugo Latino. Hmmm... pa probajmo Latinota, Amstel poznam. Ampak. To pivo se ne peni in je rdečkaste barve. A-a-a-a? Mišunga, pove kelnerca, vino, oranžada in voda. A-ja-ja-jaaaaah! Pa sva padla na finto, cepca nerazgledana. Saj bi vendar morala vedeti, da latino ni pivo. Točno to je, kar pije na barki za žejo, le da žlobundri ne rečeva latino, ampak bambus. In da nimava pipe na točilnem pultu. Hja, bi bilo verjetno počasi smiselno malo razmisliti o kakšnem upgradeju Male. Točilni pult se mi zdi smiselna investicija.

jutranji pogled na Aguilas ni nič kaj privlačen

park v Anguilasu izgleda na daleč čisto spodobno

pokrajina je v tem stilu: večinoma goli hribi; na fotki sredi ničesar to naselje, krneki ...

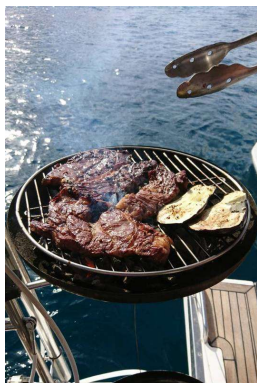
tudi ribjih farm je kar nekaj bilo na poti

nisem zaklenila (nikoli jo ne!) kuhinjske omarice, pa je nekaj krožnikov odletelo iz nje, le kako se je lahko tako razletel?

zaliv Mazaron vabi na plavanje; no, mislim, da sem bila samo pet minut; se moram temp.aklimitizirati :)

prva roštiljada po 6.letih na Mediteranu :) s španskimi steaki in bučkami,jajčevci ipd...

pa še ena kičasta večerna z obale :)

2. september 2017, sobota

Mazaron - San Jose

Napoved je veter v nos ali nič vetra, i sad biraj! V mišolovki sva. Tukaj lahko na ugoden veter čakava do novega leta. Ne vem več ali imava tako smolo z vetrom, odkar sva v Evropi ali pa sem se preveč razvadil na pasate. Zadnjih nekaj let sva imela vetrove po sistemu money back warranty. Vedno (no, skoraj vedno) je pihalo iz prave smeri s pravo hitrostjo. Nekaj ur tako motorsailava, potem samo motorirava in ko končno obrneva okoli rta Cabos, lahko motor malo počiva. In namesto 3-4 vozle, v 3 Bf vetra iz prave smeri, plujeva s hitrostjo 6-7 vozlov.

Večer je že, ko sva pred otokom Tabarca. Veter je jenjal, ponoči ga ne bo. Pa se pojdemo sidrat. Že od daleč vidim gužvo v majhnem zalivčku odprtem na današnji val. Roli bo. Pa še scope bo majhen zaradi gužve. Ko pa vanj zaplujem in ga preskeniram, je takoj jasno, da greva dalje. Dno ni peščeno, ampak skalnato. Če so ostali zadovoljni s sidranjem, kjer jim sidro ne bo držalo, jaz nisem. Res, da je napovedana bonaca, a vseeno.

Ponoči ne bo vetra, jutri bi pa po enem izmed modelov lahko imela nekaj vetra. Upanje umira zadnje in ob enajstih zvečer

sva sidrana na roadstedu pred San Juanom. Tukaj počakava do jutri. Rolajoče bo, verjetno bova zelo kmalu vstala in odpeketa dalje.

optimistično zapeljeva v zaliv otoka Tabarca kjer je gužva s plovili

tudi majhnih čolničkov ni manjkalo pri otoku

čeprav je majhen otoček je na njem polno hiš in hotelov

spet prelepo slovo od dneva

3. september 2017, nedelja

San Jose - Puerto de Soller, Mallorca, 1.dan

Pa sploh ni bilo tako slabo. Rolanja nič. Očitno se je včerajšnji val kmalu izpel, rahla sapica naju je pa držala obrnjena proti valu, kar ga je ostalo. Spala sva dobro.

Zjutraj še enkrat preverim vreme. Ni bistvene razlike od včeraj. Od osmih modelov le en predvideva za naju ugoden veter severno od sidrišča, ostali prisegajo, da bo bonaca. Počasi se tako odpraviva na pot. Prve tri ure popraviva kakovost elektrike v akumulatorjih in vode v tankih. In hkrati pokvariva količino nafte, ki jo voziva s seboj. Kar izpuhtela je. Spotoma tudi pobereva en fender prave velikosti, ki plava sredi morja. Od viška glava ne boli.

Potem se počasi začne dvigovat veter. Točno tako, kot je bil napovedan (v edini napovedi, ki ni predvidevala bonace). V uri ali dveh ga je za 6 Bf od zadaj in pokrajšam edino odprto jadro. Lepo napredujeva. Ej, samo, da potraje! Po napovedi (se ve, kateri) bi moralo. In na vozal ter miljo natančno se veter drži tega, kar so rekli na francoskem meteorološkem zavodu. Odlično! Že od Nove Kaledonije dalje glede vremenskih napovedi najbolj zaupam Francozom in vedno bolj se mi to potrjuje. Do letos je bila težava, da sem najprej moral poiskati spletno stran z napovedjo za pomorce in potem to brati (v francoščini). Podatki njihovega modela v obliki GRIB datotek pa niso bili (zastonj) javno dostopni - vsaj jaz jih nisem znal dobiti. Sedaj so.

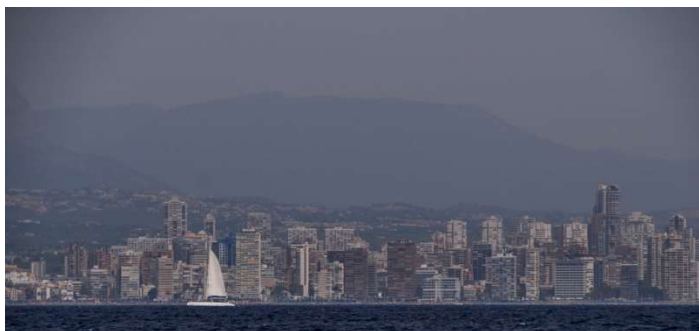
Ibiza bova pasirala, škoda bi bilo zamuditi priliko, ko imava (končno) odličen veter. Očitno sta Maui in Moana na netu prebrala moje včerajšnje javkanje okoli vetra in sem se jima zasmilil. Složno sta organizirala vse potrebno, da piha in da morje teče v pravo smer. Hvala vam, polinezijska božanstva!

še le zjutraj sva dobro videla okolico kjer sva se sidrala

San Jose gosto naseljen navkljub ogromni površini neizkoriščene puščavske zemlje

mesto Benidorm ima le 67.000 prebivalcev, a očitno vsi živijo v blokih na kupu...

tudi danes rdeče barve na nebu

4. september 2017, ponedelje

San Jose - Puerto de Soller, Mallorca

Celo noč in še današnje dopoldan je veter, kot se šika. Potem pa ugasne. Digitalno. Saj vendar mora, če so pa Francozi tako rekli. Sleduje nama bonaca do rta in potem veter v nos deset milj. Nak. To lahko počneva tudi jutri, ko je (zaenkrat) tudi napovedana bonaca. Danes se pa ustaviva za prvim ovinkom in si prihraniva motoriranje v veter.

In tako tudi storiva. Puerto de Soller poznavava. Itak poznavava celo Mallorco, ki sva jo temeljito prevozila pred nekaj leti. Zato se niti ne skobacava takoj na obalo in malo brkljava po barki. Pozno popoldan pa le oddingirava na sprehod ter pивce in sangrio. Cene so precej višje, kot sva jih vajena od drugod v Španiji. Za tapase hočejo od pet evrov dalje. Več kot dvojne cene glede na vse, kjer sva do sedaj bila. In nič novega v ponudbi. Torej, nekaj spijeva (brez tega ne gre nikjer), kupiva nekaj mariskotov in chef bo tapase pripravil na Mali. Pila bova pa latinota (sedaj, ko veva kako se fancy reče najini žlobundri).

Jutri zjutraj pa dalje, v sosednjem zalivu je sidrana slovenska barka. To je prva barka s slovensko zastavo na najini poti po dveh letih. Zadnja, ki sva jo srečala, je bila Samova Wet Lady na Sveti Heleni, na kateri pa na žalost ne plapola več naša zastava. Na barki, namreč. Na Sveti Heleni ni nikoli. No, sosednji zaliv, pomeni, da imava do tja 35 milj. Bojim se, da motoriranja...

lokalne ribiške barke z jadrom

nešteto oštarij, pa tudi tramvaj pelje do centra mesta Soller

opoldne sva se lahko skoraj zmišljevala kje sidrati, zvečer je bilo vsaj deset bark okoli naju

prehod v zaliv

5. september 2017, torek

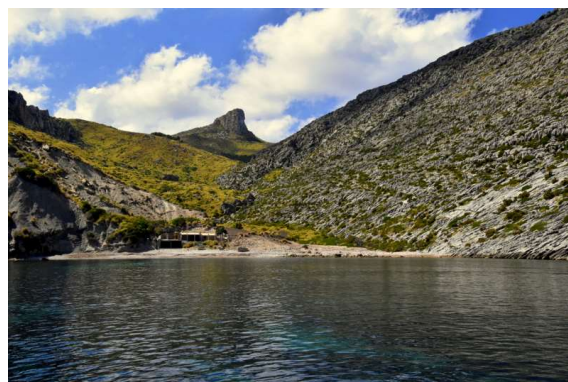
Puerto de Soller - Pollensa, Mallorca

Bojazen je bila upravičena. Motorček poje. Zahodna obala Mallorce je previsna, divja, lepa, z veliko zalivčki. In en je postal najino današnje kopališče. Voda je kristalno čista, topla. Ja, to je Mediteran, kot je nekoč bil. Otok je skalnat in morje je zato lepo. Praktično vse obale celin imajo pa džurki-murki morje, kjer je vidljivost slaba in barva daleč od globoko modrine. Večinoma je tam morje zeleno ali rjavo.

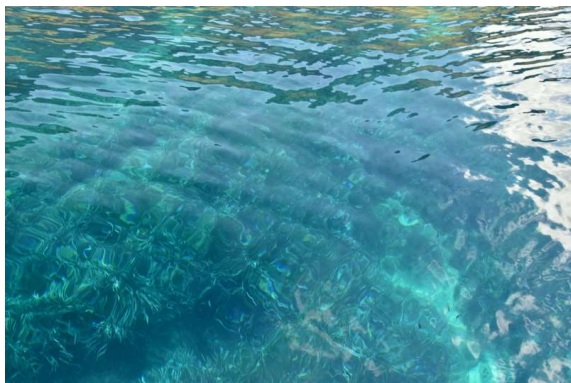
Po kopanju pa dalje. Okoli ovinka. Ura je pozno popoldan, ko sva sidrana poleg Zane. Že na daleč vidim slovensko zastavico in kar nekako prijetno mi je pri srcu. Takoj se srečamo in takoj je na sporedu jadralski klepet. Tokrat za spremembo v slovenščini. Kako prija! Po krajši prekinitvi se nadaljuje še pozno v noč. Če temu sploh lahko rečemo noč? Polna luna osvetljuje okolico, kot bi bili sredi dneva

ves čas plovbe ob Mallorci previsne stene

zaliv kjer sva se ustavila za kratko kopanje

morje je imelo vsaj 25C, toplo, čisto morje

sidrišče pred Puerto Pollensa

6. september 2017, sreda

Pollensa, Mallorca

Danes je dan za market. Prestaviti se je potrebno bliže mestu. Sidrišče tukaj bo za čez dan čisto v redu, malo bolj je odprto na današnji veter, pa kaj. Market je - krošnjarski. Svašarnica z usnjenimi torbicami, sirom, paradižnikom, tekstilom, pršutom, otroškimi igračami, olivami, grozdem, cedejkami z muziko z Andov, solato ... Mislim, da je to potujoči sejem, ki se vsak dan preseli v drug kraj. In po enem tednu vrne v izhodišče. In po drugem spet. In tako naprej do konca sezone. Ko zmanjka turistov, zmanjka tudi marketa.

Spotoma se zmenimo z Zano za pozno popoldansko braaiado. Ampak. Do takrat je še daleč in Vesna se (spet) loti fotk. In jaz se lotim službenega dela. Oboje je ob petih popoldan spravljeno pod streho. Prestaviva se nazaj poleg Zane in kaj hitro smo spet skupaj. Jasno, kaj bi lahko počeli drugega, kot izmenjavali izkušnje. In kurili. In pekli. In klepetali. In klepetali. In klepetali... Ko gre sonček k počitku, morajo tudi otroci. Jutri zjutraj je šola. Šolski zvonec zvoni ob osmih.

ob sredah je v tem mestu tržnica kjer prodajajo vse od hrane do oblek in spominkov

kar nekaj jih je prodajalo olive v vsaj desetih različicah

roštilj na Mali s posadko SY Zana

Lana in Žan sta prikupna in pridna otroka: zato dobita sladoled :)

7. september 2017, četrtek

Pollensa, Mallorca

Zbudiwa se v nevihtno jutro. Mala je spet lepo oprana. Danes definitivno še ne izplujeva, v nevihte (in bonaco med njimi) se mi res ne gre. Manjana.

Dopoldan me preseneti mail. Luka piše. Luke ne poznam. Je pa z barko na Mallorci. S Karibov se je letos po petih letih prestavil v Sredozemlje. Jasno, da se hitro zmenimo za kafe in spet se z barko prestaviva na drugi konec zaliva, pred marino.

Tri (delne) slovenske posadke sedijo v Kraljevem jadrlnem klubu in klepetajo v slovenščini. Lepo. Nazadnje sva to lahko počela na Martiniku. Pred tem pa dolgo, dolgo ne. Izmenjavamo izkušnje. Ampak, tudi, če bi se pogovarjali o vremenu na nivoju cheap talkinga, bi bilo že zaradi jezika zanimivo. Luka ima tudi nekaj besede pri enem izmed boat yardov na Mallorci in z Borutom se hitro zmenita za dvig po sindikalni ceni. Koristno. Za oba.

Z dingijem sva si pomagala na kopno, ko sva šla na sestanek z Luko. V družbi delfina. Lep kos poti naju spremlja. Precej velik je, večji od našega tri metrskega dingija. Popoldan delfina srečamo še enkrat, tokrat plava okoli sidranih Zane in Male in Borut skoči v vodo, da mu dela družbo. Skupaj složno odplavata nekaj figur. Res je velik in naj bo še tako nedolžen in miroljuben, človek mora imeti kar nekaj poguma, da odplava do njega in ga poboža. Bravo Borut!

Še večerni klepet z Barbaro, Borutom, Lano in Žanom ob slovenskem borovničevcu (darilo Luke), flaški rujnega za ta stare in sokom za otroke. Krepka noč je že, ko se odpravimo spat.

Upam, da bo jutri vreme dovolj ugodno za 110 milj plovbe do Barcelone.

*trije kapitani na kupu modrujejo; v steklenici Merlot ni vino
ampak borovničev liker, ki ga je prinesel Luka iz Slovenije*

8. september 2017, petek

Pollensa, Mallorca - Barcelona

Jutro je lepo, dežja ni več. Vetra tudi ne. No, če bo napoved držala, se bo naredil popoldan in potem vztrajal skoraj vse do cilja. Malo dela, malo kafetkanja in dopoldan mine kot bi rekel keks. Jutri zjutraj bi bil rad v Barceloni. Preden pihne mistral. Pluti proti mistralu pa ni ravno moja največja želja. Na začetku popoldneva dvigneva sidro, in zapustiva to ogromno in relativno mirno sidrišče. Pomahava Zani in počasi odmotorirava vetru naproti. Upam, da ni bilo prekmalu. Ampak, o tem bova razmišljala jutri, če bo treba. Krajšati je vedno precej lažje, kot pihati v jadra. No, veter se naredi točno tako, kot so mu francoski računalniki razložili, da naj se. In traja do zmage. Ej, ko bi vremenske napovedi tako držale tudi v bodoče!

Na rtu se nama pridruži drobčkan ptiček. On bi tudi v Barcelono, pove. No, dobro, pa pojdi z nama, se strinjava. Samo, ne zastonj. Delati bo treba. Čiščenje palube. Vse drobtinice, ki nama padejo na tla v kokpitu moraš pojesti, potem se boš pa lahko peljal z Malo. Pa ne kaže prav hude delovne vneme. Kruha on kao ne bi. Bejž no, ptiček siniček, si ti malo izbirčen? Veš, jamona ti pa ne dava. In ne samo, da ni poprijel za naloženo mu delo, celo zelo po domače si je predstavljal sobivanje na Mali. On bi kar mene deložiral iz kabine. In ko mu nekako razloživa, da tako to ne bo šlo, ja, potem bi pa Vesno. Hej, kar malo je bilo potrebno povzdigniti glas, da sva mu dotajčila, kje je njegovo mesto. Na palubi. Na njegovi karti piše deck class.

Palma radio so pirati. To zdaj vem. S klasičnim DoS napadom so se spravili nad moje uboge instrumente. Ko prideva iz elektromagnetne sence otoka chart plotter kar na lepem naredi reset. In potem počne to sistematično vsako miljo. Gledam, kaj mu je in kaj kmalu ugotovim. AIS ga resetira. Bolje rečeno tabela z ladjami, ki sprejme 100 pozicij, kar raste

in raste. Nove ladje se pojavljajo, večinoma iz marin v Palmi. In ko je tabela velika nekaj preko 200 pozicij - bljomp! In ponovi vajo. Mislim, da so telegrami iz repetitorja na Mallorci napačni, z napačnimi koordinatami in časom. Mislim, da imajo podatek repetitorja in ne ladje. In moj AIS ima bugec, da jih potem ne zna pravilno sprocesirati. Na koncu pa še en bug v chart plotterju, da ne sprostí dovolj pomnilnika - i evo ti ga na! Rešitev je trivialna. Izključil sem AIS, postavil stražo in plul kot v srednjem veku, pa je potem vse ostalo delalo, kot je treba. Pred Barcelono, ko je bil AIS spet precej koristen, smo bili pa dovolj stran od Palme, da njihovega oddajnika nismo več lovili.

Kakorkoli, ob osmih zjutraj v barcelonski luki poslušava kapitansko piščalko z brazilske vojaške ladje, ko dvigajo zastavo. In se sidrava pred vhodom v marino. Most, ki zapira vhod vanjo, odprejo šele ob devetih. Hic!

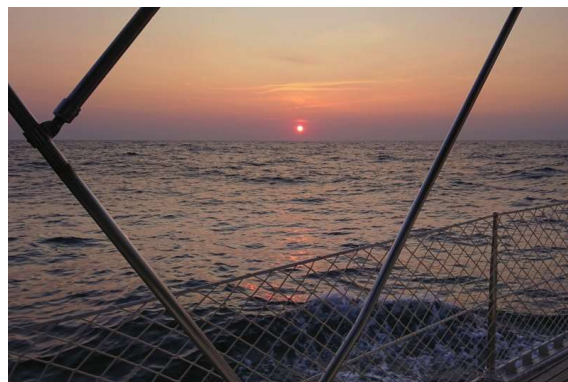
še slovo od Lane in Žana in gremo proti Barceloni

svetilnik pri Pollensi

mali potnik je hotel kar v spodnjih prostorih bivati ...

...spet lep sončni zahod...morje je bilo kar rdeče

9. september 2017, sobota

Barcelona

Most odprejo na sekundo natančno in na sekundo natančno se prestaviva v marino. Pa marinero (spet na sekundo natančno) pomaha in pokaže na kateri privez naj greva. In greva. Ampak. Kanal med dvema linijama bark je tako ozek, da se zagozdimo, ko se obrnemo prečno. Česa podobnega še nisem doživel. V popolni bonaci (na srečo!) na eni strani ročno odrivam naše sidro od sosedovega roštilja in na drugi strani z dingijem rinem barko na nasprotni strani v ponton, da se nekako zrineva na privez. Prehod enostavno ni dovolj širok za 10,96 m (plus tax plus service, i.e. plus bow spit plus davits) dolgo barko. In ko sva enkrat parkirana med dva fingerja, lahko sestopava na katero koli stran. Privez za dve barki je širok le 3,65 m (plus tax plus service, kar v tem primeru pomeni plus fenders - in niti centimetra več). Počutim se kot katamaran in imam na voljo dva priključka za elektriko in vodo. Kako bomo ob odhodu zlezli ven, bo še zabavno gledati. Zabavno bo tudi gledati, kako se bodo drugi vozili mimo nas. Mala štrli v kanal vsaj dva metra bolj, kot druga največja barka. Ampak, marinero je rekel, da je to ok. Bo že držalo, če on tako pravi...

Francesc je v klubu še preden se uspe Vesna po vseh pravilih prijaviti v recepciji. In začne se kofetkanje v klubski restavraciji. In klepetanje. Ki pa je vsakih nekaj minut prekinjeno. Francesc je tukaj očitno legenda. Njegovo ime je izklesano na častni tabli članov. In vsakdo, ki vstopi, ga pozdravi in objame. In ko se nam malo kasneje pridruži tudi Marian, se vse skupaj nadaljuje s podvojeno intenziteto.

Ura je dvanajst, ko se končno odmajamo na turistični site seeing. Najprej v obvezni ogled Morske katedrale. Oba z Vesno sva prebrala to knjigo (ona celo dvakrat) in prav zanimivo je bilo videti, o čem je pisatelj znal naplesti zgode in nezgode v nekaj cm debeli knjigi. Sledijo še ogledi muzejev in zgradb. Iščemo še zastavo neodvisne Katalonije in katalonsko vino, ki sva ga dobila v dar (in tudi popila) v Galiciji, pa nič od tega ne najdemo. Zato pa najdemo (no, najdeta jo gostiteljja) oštarijo z odlično hrano. Res odlično hrano!

Kar malo nerodno mi je, koliko dela sta si dala, da nama razkažeta svoje mesto. In tudi vse oštarijske stroške poravnala. Počutim se, kot bi bil v Polineziji. No, popoldan le greva naokoli v lastni režiji. Po vetru je začelo deževati. Zelo pošteno je potegnilo uro ali dve potem, ko smo bili varno privezani. Sedaj tudi vem, da se temu vetru po katalonsko reče tramontana in po francosko mistral. In ker nismo v Franciji, bom odslej uporabljal domače ime. V dežju torej racava po Rambli in iščeva oštarijo, kjer smo pred desetletji silvestrovali. Pa je ne najdeva. Zato pa najdeva HRC. Pa nič ne kupiva. Majčke za otroke niso bombažne. Predpasnikov z znakom HRC in lopatk za roštilj v obliki kitare jim pa tudi ne bova kupovala. Se pa ustaviva v muzeju. Ortodoksni muzeju. Muzeju vina in pršuta. In zadrživa se tudi na tržnici na Rambli. Odlična izbira morskih dobrot je tudi še ob osmih zvečer.

Je pa povsod nepopisna gneča. Res nepopisna! Po promenadi na Rambli se je kar težko premikati, ves čas je treba čakati, da se skupina pred nama nekam premakne, da se lahko potem midva prestopiva na njihovo mesto. In potem po istem postopku naprej. Ko v upanju, da bo bolje, zavijeva na stranske ulice, je tam še hujša gužva. Za vstop v HRC stojijo ljudje v vrsti in ko sva enkrat notri, stojiva v vrsti za izstop. Neverjetno! Hard Rock Cafeji po svetu so večino zelo prazni. Ko se želiva med potjo ustaviti na pijački, ne najdeva prostih sedežev (ali pa so cene bermudske). No, svoj trenutek slave dočakava tik pred vrnitvijo na barko. Še dobro, da v marinsko restavracijo dovolijo le članom Reial Club Marítimo Barcelona in njihovim gostom. Vrata so zaklenjena in receptor nama jih osebno odpre. Končno lokal, ki je bil zaseden le do polovice. Preden sva vstopila. Potem je zaseden do polovice plus ena miza.

prvi jutranji oblačni pogled na Barcelono

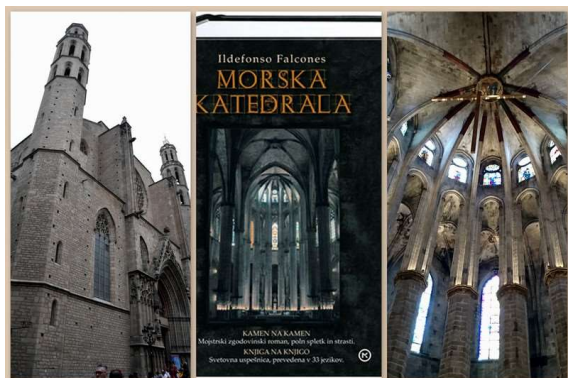
eno uro sva čakala, da nama odprejo most

dva plavajoča kipa, ki gledata zvezde (sta pred mostom)

sprehod po mestu...stare hiše z lepo arhitekturo ... na fotki zastave in DA (referendum), možakar pa na čik pavzi :)

knjigo Morska katedrala sem dvakrat prebrala-sedaj pa si še v živo pogledala to cerkev

glavna pošta v Barceloni

v družbi Marian in Francesca smo uživali tudi v kulinariki...vse odlično

na staro stavbo razobesili dežnike

tržnica na Rambli je kljub pozni večerni uri še vedno imela odprtih dosti stojnic... meni zanimiva morska varianta

muzej in trgovina pršuta; kot sladica pa krof s katalonsko zastavo

na stavbah je nešteto kipov

nasproti marine/mostu je gondola

10. september 2017, nedelja

Barcelona

Zgodaj vstaneva, narediva, kar imava za narediti in ob desetih se usedeva v avto k Francescu in Marian. Peljeta naju na nedeljski izlet na goro Montserrat. Na ogled samostana. Pa na koncu od samostana nismo veliko videli. Cerkev kot cerkev. Bazilika, natančneje. Bolj me je šokirala množica ljudi, ki se je zgrnila v samostan sredi hribov. Vsaj en vlak, nekaj avtobusov in ogromno avtomobilov pripelje turiste (in nekaj romarjev) pod vznožje gore. Vsako uro! Nekaj se jih do samostana lahko odpelje z avtomobili, ostali pa z gondolo in gorsko železnico. In teh nas je toliko, da debelo uro čakamo v vrsti v dolini in potem si na hribu hodimo po prstih. V cerkvi je ravno maša s petjem otroškega zbora. Zasedenost je vsaj tristo odstotna. Menda je to petje nekaj posebnega, nama se pa ni zdelo vredno poslušanja (še dobro, da smo malo zamudili).

Sam samostan je pravzaprav manjši del objektov, večji od samostana je npr. hotel. Pa tudi gostinski kompleks je nekaj podobnega kot na velikem smučišču s kapaciteto nekaj tisoč obrokov. In koliko ljudi je povsod! Za ogled relikvije je vrsta dolga vsaj eno uro, raje več (iz razumljivih razlogov je nismo šli preverjati). No, malo je verjetno pomagalo k vsej tej gužvi tudi vreme, ki je čudovito in suh zrak omogoča odlično vidljivost vse do 60 km oddaljene Barcelone. In pa dejstvo, da je danes nedelja in jutri enajsti september, nacionalni praznik Katalonije (Amerji na ta dan sicer slavijo nekaj drugega, a nas to tukaj ne zanima).

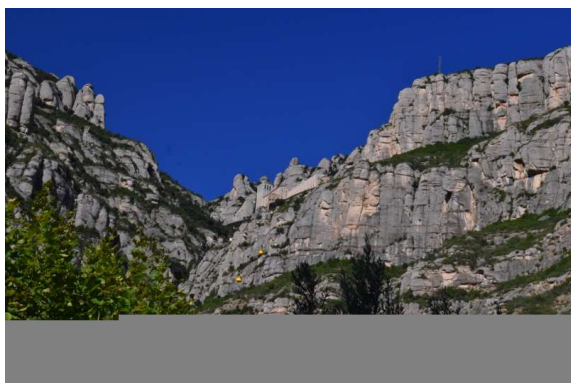
Sta pa poleg že prej omenjenih prevoznih sredstev na voljo še dve žičnici tipa nihajni vlak. Sta podobne tehnologije kot ona, ki rada gori na Kaprunu, le da sta približno tako dolgi kot tista, ki vozi na Ljubljanski Grad. Eno preverimo. Od samostana se odpeljemo na izhodišče pohodnih poti. Do sem vse lepo in prav. Vendar. Vse skupaj prav nič ne spominja na pomirjujoči gorski sprehod. O številu pohodnikov najbolje priča podatek, da so pohodne poti široke štiri do pet metrov in nekatere celo tlakovane. V narodnem parku sredi hribovja.

Kosilo si privoščimo v dolini. Spet odlično. Po včerajšnji baskovski kuhinji, je bila danes na vrsti katalonska. Pa sva se spet naučila nekaj novih besed. Takih, zelo uporabnih - kako se na primer reče po katalonsko pujsu, kravi ali ovci. Ovci se reče čaj (piše pa xai). Hja...

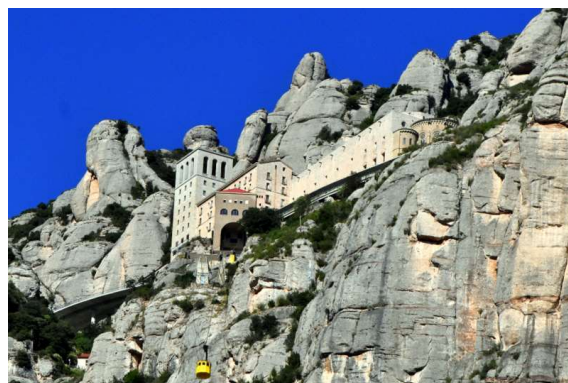
Poleg oštarije je nedeljujoča kabinska žičnica, za katero nihče od nas ne vidi pametnega razloga. Wikipedia mi kasneje razloži, da je bila namenjena povezovanju stanovanjskega naselja z železniško postajo na drugi strani reke. Pa se posel ni obnesel in so jo po nekaj letih zaprli. Zanimivo. Nekaj podobnega sva videla v Boliviji, v La Pazu. Le, da tam žičnice še kako delajo.

Popoldan se z odporom odpraviva na sprehod v gužvo na Ramblo. Gužva, gužva, gužva... Gaudija bi si malo pogledala, pa sva prepozna za nekaj minut. Še dobro. Jutri je vstop v to stavbo zastoj. Si pa zato spotoma ogledava nekaj živih kipov. Pet jih že stoji, še dva se postavljata. Vsak zase je vreden ogleda - res zanimive in perfektno izdelane maske in šminke.

Zvečer si preberem še nekaj o Kolumbu. Zanimiv tič. Kar nekaj otokov na oni strani oceana si lasti njegov prvi landfall - češ da ni čisto jasno, kje je bil. Barcelona mu je pa postavila spomenik, kot rojenemu Kataloncu - češ, spet ni čisto jasno, kje se je rodil. No, zgodovina nas lepo uči, kje se je rodil ter kje in kdaj je plul. Njegov ladijski dnevnik je lepo ohranjen. Zgodovinska dejstva enostavno ne motijo novokomponovanih turističnih delavcev, da ne bi delali dober (turistični) posel.

pogled na Montserratov samostan visoko v skalnatih hriboh

na vrh pelje med drugim tudi gondola iz leta 1930 nemškega proizvajalca

vse stavbe so zelo vzdrževane; tudi dve vrsti prenočišča imajo

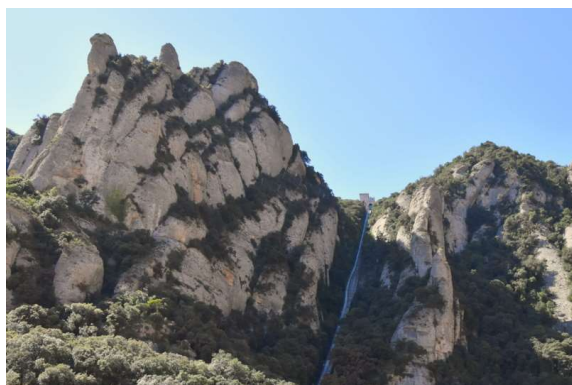
komaj smo se stlačili v nabito cerkev, da bi poslušali deški zbor; za ogled Marije v prvem nadstropju je bila vrsta čakalne dobe najmanj eno uro

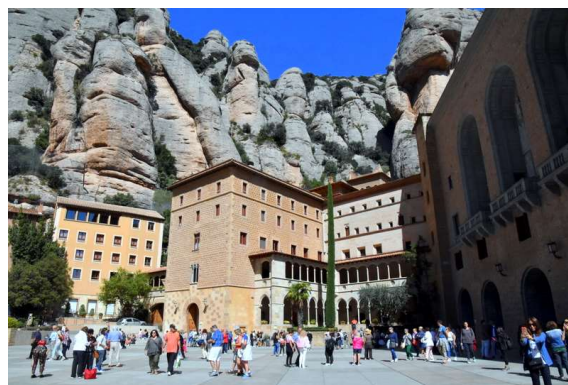
v notranjosti cerkve so imeli kiparji in slikarji dosti dela

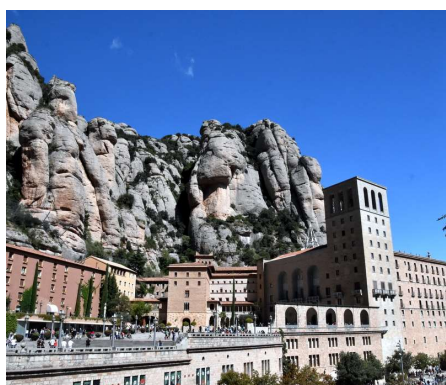
ura je bila točna! kar je pri cerkvah v večini primerov redkost

nihajna železnica je visoko / strmo speljana

nenormalna gužva: res je, nedelja, lep sončen dan po včerajšnjem deževno/oblačnem dnevu je privabil množice ljudi; pa turistov nas je tudi bilo kot solate :)

hribi so neobičajne oblike; pa tudi od daleč se vidijo množice ljudi

neke vrste samica za duhovnike (danes verjetno bolj turistična atrakcija?)

pogled z najvišjega vrha kamor se pripelješ z zobato železnico je lep razgled

živi kipi na Rambli

11. september 2017, ponedeljek

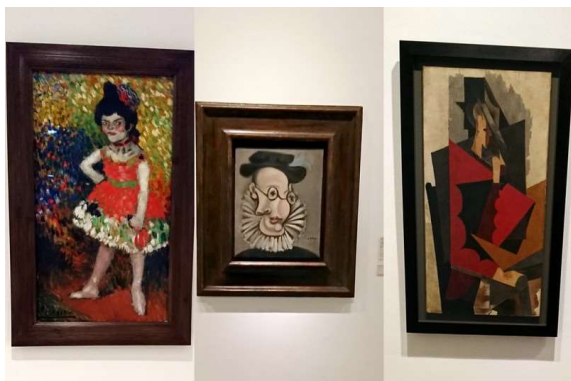
Barcelona

Odpraviva se na ogled Picassojevega muzeja. Vsi ga hvalijo. Vstopnice sva kupila že včeraj. Pa bi bilo bolje, da jih ne bi. In da sploh ne bi vstopila. Tako slabega muzeja že dolgo ne pomnim. Za začetek je premalo svetlobe za moje (stare) oči, potem je tu audio guide s številkami, ki si nikakor ne sledijo v nekem logičnem vrstnem redu in ob slikah so številke za ta zvočni vodič napisane tako na drobno, da skoraj rabim bralna očala, da jih v poltemi sploh vidim, kaj šele preberem. In potem jih veliko niti ne dela. Pa tudi to bi še nekako prebavil, če ne bi bila razstava vsebinsko sila borna. Slike se praktično končajo z letom 1905, ko se je veliki mojster odselil iz Barcelone. In jaz sem prišel pogledat Guernico, za Mona Liso drugo najbolj slavno sliko na svetu. Hic!

Tudi palače, Gaudijeve mojstrovine, ne vidiva. Vstopnina je resda danes zastoj, je pa zato prvi prosti termin šele takrat, ko naj bi midva že sedela na kosilu pri Mariane. Med umetnostjo in hrano pa midva vedno izbereva - ve se kaj! Ampak. Na kosilu se zbere Marianina družina s toliko zamude, da bi tudi ogled tiste hiše midva lahko spravila pod streho, a sedaj je kar je. Zato pa ne gre, da bi zamudili nadaljevanja popoldneva!

Složno se oblečemo v flourescenčne majice z napisom "Da" v veliko jezikih, tudi v slovenščini, in odkorakamo na miting resnice. Katalonija bi rada na referendumu izrazila željo po samostojni državi. Pa se Madrid s tem nekako ne strinja. Kako poznano. Oni bi kao da se odcepe, a mi kao da jim ne damo. Ali kako že to gre? To je bil moj prvi politični shod v življenju, ki sem se ga udeležil. In moram reči, da sem bil navdušen. Koliko ljudi, koliko energije! Pa zelo mirno vzdušje. Okoli 400.000 udeležencev shoda sredi mesta. Vedno sem mislil, da politični shod brez vola na žaru ne gre, pa so me tokrat presenetili. Ne le, da ni bilo hrane in pijače v neomejenih količinah - sploh je ni bilo! Niti ene same plastenke vode se ni dalo kupiti. Posledično to enostavno pomeni nič smeti. Pametna politika. Le to mi ni čisto jasno, kako bodo organizatorji zbrali 400.000 tisoč ljudi na naslednjem mitingu, ko sedaj vsi vedo, da bodo odšli domov lačni in žejni? No, kakorkoli, tale enajsti september mi bo vsekakor ostal v spominu.

Če sva za kosilo spoznavala Marianino žlahto, za večerjo spoznavava Francescove prijatelje in družino. Spet sva bila povabljen na dom. Komunikacija je bila tokrat malo težja, midva katalonščine še ne obvladava najbolje. Ali pa sva morda tak občutek dobila zato, ker naju je pri kosilu presenetila družina Marianinega brata, kjer je blestel 8 letni Gerard s perfektno angleščino. Fant je vsega skupaj leto in pol živel s starši v Kaliforniji, pa mu je angleščina postala (skoraj) prvi jezik. Hja, kako je to enostavno, če se človek uči jezika kot otrok.

na skrivaj nekaj slik posnetih s telefonom

redke so bile slike Picassoovega zadnjega obdobja

danes na Rambli spet drugačni kipi (na fotki eden ni živi kip :))

na metroju pride tip z zvočnikom in začne peti nato pa vsem pove, da bo vesel donacij

kosilo doma pri Marian in Francesc skupaj z Marianinovim bratom družino

moja malenkost in Marian na prizorišču 303

večina je bila oblečena v fluo rumene majčke, nekateri oviti v zastave kot spidermani

nekateri so pa celo svoje pse oblekli v zastave (dvomim, da imajo le ti volilno pravico?)

par skupin se je sestavilo v človeški stožec

....kje si Vesna ? ... težko je najti koga, ko pa nas je večina enako oblečena

ples mladih z maskami

najbolj pomembno je bilo iti pod ogromno zastavo s petjem in vzklikanjem

12. september 2017, torek

Barcelona

Zjutraj me zbudi dež. Hej, danes mi izplujemo, kaj je sedaj to? V dež prav sigurno ne greva. No, kaj kmalu je vse spet pod kontrolo in najin odhod je ponovno bolj gotov. Malo še počakava in opoldne vse kaže, da bo vreme v redu. Vesna skoči po kruh in spotoma plača marino. Lepo nas presenetijo. Računal sem, da bo RCMB prevzel primat v ceni, pa Marini Izola ne seže niti do kolen. 42 evrov na dan z elektriko in vodo je za lokacijo na Rambli (in ob upoštevanju nivoja ostalih cen v Barceloni) zelo solidna cena. Tudi izpluti nama pomagajo. Mariner osebno prevzame vlogo bow thrusterja. Hja, brez tega pripomočka je res težko izpluti v kanal, ki je širok toliko, kot je Mala dolga in potem v tem kanalu barko še obrniti in izpluti na svobodo.

Z vremenom sem se malo uštel. Ko sva že plula sem se šele bolje poglobil. Čisto lahko bi ostala še en dan in bi potem imela močnejši veter. Danes bodo bolj kot ne šibki vetrovi v kljun. In še včeraj napovedana tramontana za četrtek je po novem obrnila in bo pihala ob španski obali, Sardinijo pa pustila pri miru. Ampak, je, kakor je. Če bova prepozna za Carloforte, bova sidrala pa kje drugje ob zahodni sardinijski obali.

ni šans, da sama obrneva barko

kako ozek prehod je, se vidi na fotografiji; ko sva šla notri, smo se ravno tako morali odpraviti na vseh koncih

še zadnji pogled na rivo ob marini

...čakajoč na odpiranje mostu: turisti pa s fotoaparati v rokah :)

13. september 2017, sredo

Barcelona - Capo San Marco

Prvi del noči orcava proti Marseillu. Hmmm... kaj pa če bi šla še malo v Francijo, ko imava pa ravno tak veter? No, proti jutru imava tisti veter, ki vleče enako v vse smeri. In je na prodaj po 49 centov za liter. Ladij tukaj ni veliko, presenetljivo. Na vsakih nekaj ur srečava kakšno. In ob šestih zjutraj spet srečava veter. Tokrat je dobra smer in tudi jakost je v področju 4 Bf.

Mediterran je majhno morje in ni vala. Kar nekako se ne morem navaditi na to, da lahko barko mirno poženem preko 8 vozlov in v podpalubju rešujem križanke, pa še vedno ni nič narobe s stabilnostjo (ki jo dolg oceanski val precej pokvari, ker se ves čas pluje po takem ali drugačnem bregu). Tudi krmilo zaradi tega precej manj trpi. Ko gledam napovedi valovanja, je presenetljivo, kako malo vala naredi tukaj veter. Tramontana (aka mistral) s svojimi 7-8 Bf je pognal valove iz Marseillskega zaliva visoke vsega nekaj čez 2 m. Na drugi strani Francije, v Biskajskem zalivu, je istočasno vleklo le 5-6 Bf, pa je bilo vala za 5 m. Pri močni burji v Dalmaciji ga je pa pol metra. Zanimiva izkušnja: po toliko časa spet jadрати na ravnem morju.

Proti večeru se odličen veter počasi spreminja v dober veter in ponoči naj bi bil le še slab veter preden ga bo počasi zmanjkalo. Plujeva v anticiklon. Ne glede na hitro današnjo plovbo, bova verjetno prepozna za dnevni pristanek. Hja, nekaj ur plovbe z 8 vozli še zdaleč ne pomeni, da bova v 24 urah naredila standardnih 150 milj. Vesel bom, če bova imela dnevno povprečje 6 vozlov.

pa še nekaj fotografij iz Barcelone; še sladoled so oblekli v zastavo :) katalonsko seveda !

na Rambli - eden od policijskih kombijev

stavba in spomenik na Rambli

naša marina by night :), v bistvu je kraljevi navtični club

kakšna je gužva, se vidi tudi na mostu kjer si hodimo po prstih

čeprav je prepovedan tovrstni način prodaje, jih vidiš marsikje

stara carinska stavba

nikjer nič ne piše, da voda ne bi bila pitna; zgodba v keramičnih ploščicah

Mediterran 2017

Italija

14. september 2017, četrtek

Capo San Marco, Sardinija

Veter je vstajal precej dlje, kot sem računal. Ponoči je bil sicer šibak, 3 Bf in dopoldan le še 2 Bf, kar pa je vseeno bilo dovolj, da je Mala plula proti cilju s 5 vozli. Kolikor vozlov vetra, toliko vozlov hitrosti barke! Za dobrih 60 tisoč milj stara in pod tropskim soncem hirajoča najenostavnejša navijalna jadra je to dober dosežek. Spet in spet sem zadovoljen z jadri, ki mi jih je v Izoli skrojil Supreme sails. No, k hitrosti nekaj prispeva to, da smo na majhnem, zaprtem morju brez swella. Če bi bil val in bi barka nihala, bi jadra izgubila obliko in s kakršnim koli jadranjem v tako lahнем vetrčku ne bi bilo nič.

Ne glede na vse slavospeve vetru, ta ob desetih dopoldan le pade na vsega 1 Bf in kaj kmalu na 0 Bf. Čas je torej, da vključim pomožni pogon ter barko preusmerim na najbližje sidrišče. Capo San Marco je okoli deset milj bliže od Carloforteja. Tja odplujeva in se sidrava preko noči. Z dobrim vetrom priplujeva tik pred nočjo. Popoldan se je le-ta v skladu z napovedjo spet naredil in ponudil prijetno jadranje. Sidrava poleg skal na peščenem dnu. Pretemno je, da bi se kaj videlo v vodo. Ampak. Hvala gugi, hvala euroroaming!

Presenečen sem, kako malo plovil je bilo okoli naju takoj, ko sva na obzorju pustila Barcelono. Le nekaj večjih ladij vidiva v dveh dneh. Nobenih ribičev in nič pleasure crafta. Prvo jadrnico srečava na sidrišču za rtom San Marco. Če sem odkrit, sem kar malo vesel družbe, čeprav smo sidrani pol milje stran v ogromnem zalivu.

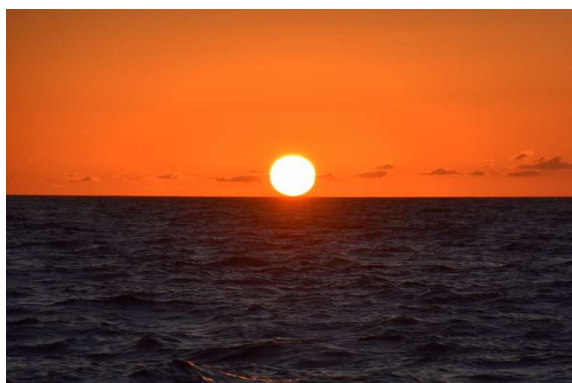
V Carloforte nadaljujeva jutri zjutraj s severnim vetrom, ostankom tramontane nad severno vzhodnim delom Iberskega polotoka. Plan B, torej. Ki pa se seveda lahko z jutranjo vremensko napovedjo spremeni v plan C. Ali plan D. Ali...

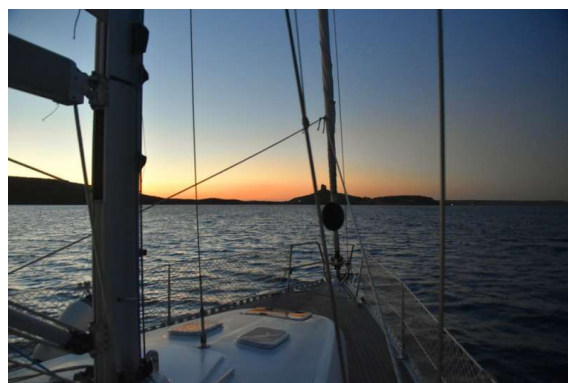
55 ur smo potrebovali za točno 300Nm, od tega smo uspeli prejadрати celo 43 ur, super!

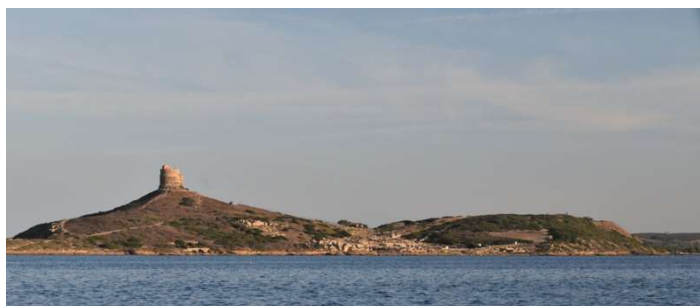
svetilnik pri Capo San Marco

tik pred pristankom je sonce zašlo

lučka v daljavi je druga jadrnica...

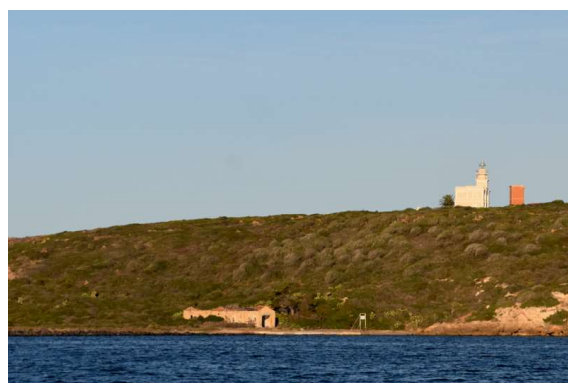
naslednjega dne ob sončnem vzhodu je okolica čisto drugačna

hiše med makijo

od daleč videti neke ruševine/izkopanine; na obalo nisva šla, da bi preverila

s te strani in ob sončnem vzhodu je svetilnik čisto drugačen

15. september 2017, petek

Capo San Marco, Sardinija –

Carloforte, Isola di San Pietro

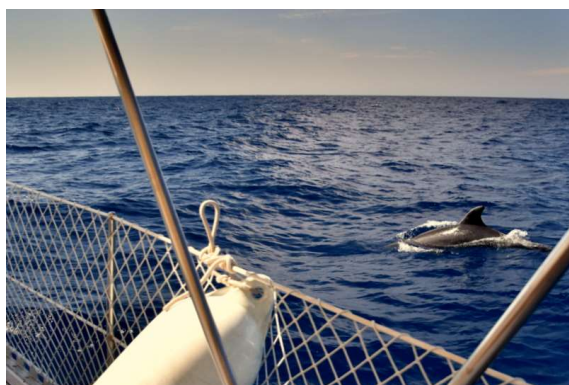
Vetra (skoraj) ni. V Italiji sva, spodobi se, da postaviva italijansko konstalacijo jader. In tudi jo. Po dveh urah le preideva na klasični bermuda rig (razvijem genovo in ugasnem motor). Počasi plujeva in nekaj milj pred Carlofortejem jadra le pospravim. 2-3 Bf čiste krme je vseeno premalo za jadranje na valu, ki se vali od Francije, kjer vleče mistral. Kakorkoli, pol poti sva vseeno prejadrala v tišini.

Vesna se po telefonu zmeni za privez v eni izmed treh marin. Klasična procedura, ki jo prakticirava že od Azorov dalje. Malo manj klasično je pa, da do naju pridingira mariner o že dve milj pred marino. Follow me! Do sem vse lepo in prav. Ampak. Miljo pred marino pridingirata še dva follow-mija. Scena enaka, kot na Dominiki. Ali Saint Luciji. Le da imajo tukaj mojstri na dingijih 150 kavalov. Oni, karibski, so imeli pa kruzerjem ukradene dingije in temu primerne motorje. Hej, kdo od vas je Alessandro (sedaj nama postane jasno, zakaj so po telefonu naročili, naj po VHF pokličeva marinerota po imenu)? Eden se javi (še dobro, da ne vsi trije, hehehe) in tega potem slediva. Pomoč pri privezovanju je kot v najboljših marinah, le sistem priveza je tak, kot na Balkanu. Mooring line nisem iz vode vlekel in jo privezoval na premcu že 6 let. Po svetu so marine opremljene s finger pontoni in privez je tako vedno bočni. No, vsaj pontone imajo tile tiči in ni tako kot v Izoli, kjer se je potrebno vezat na zid. In v Izoli je bibavica, drugje po Mediteranu je (skoraj) ni. Verjetno je zato Marina Izola tako draga.

Carloforte pozna, tukaj sva bila na dan natančno pred šestimi leti. Petnajstega septembra. Ampak, to ni ovira, da ne bi zavila na fast food. Ja, končno tak fast food, ki je meni všeč. V Italiji sva in v Italiji se je pizza! Končno prava dobra stara italijanska pizza in ne ameriški surogat, kjer je namesto prosciutto cotto kar soya sauce in namesto buffalo mozzarele je pizza cheese. Pizza Hut. Hrana za Alfa (poleg mačk) in ne zame. Zadnje tri dni že podnevi sanjam o pizzii. Komaj sem čakal, da končno prideva v Italijo in jo bom spet lahko jedel.

Malo se sicer sprehajava (kar nikakor ne škodi zdravju!) v iskanju najboljše od dobrih pizzerij in potem se sestradana usedeva v eno, kjer se skozi okno vidi pravovernna peč. Usedeva se, priteče punca z listkom v roki in ona bi kar pisala naročilo. Počakaj sinorina, počakaj. Kud žuriš? Midva najprej v študij (italijanskega) jedilnega lista (z enimi bralnimi očali, hic!). To kar traja in traja in skoraj sva že sita od lastne slin, ki se cedi v ustih, pa še vedno ne veva katero izmed 30 opcij bi izbrala. Najprej pivo, to veva. Italijančka na meniju ni. To je dobro. 0,66 litra za tri evre pa še bolje. In potem še pizza. Najdražja je 7 evrov. Odlična cena in še bolj odlična pizza! Vidi se, da je na rivi huda konkurenca in da je glavna sezona mimo. V tega ranga oštariji sem pričakoval najmanj dvojno ceno.

Za glavno jed torej naročiva vsak svojo pizzo. Pa se za sosednjo mizo usedeta domačina in naročita - pizzo. Medtem, ko jeva svojo hrano, ju gledava in ko pride kelnerca ter vpraša, kaj bova za desert izstreliva kot iz topa: to, kar jedo sosedi (njihov repete, torej). Logično. Če sem v Južni Afriki za desert po pol kilskih rebrcih naročil men's cut t-bone steak (700 g), potem se valjda spodobi, da v Italiji po pizzii naročim - pizzo. In (vsaj) še eno azijsko mero piva...

med plovbo srečali velike delfine

15.9.2011 sva bila v istem mestecu kot na današnji dan ...všeč so mi majhne marine :)

pri tej tabli naju je pa kar streslo :(....

pred kočerjo pa potep po mestu

oštarije skrite med uličicami

sem se kar morala malo navaditi hrupa, hrup od glasnega govorjenja, ki je pri Italijanih normalen :)

domačini (Tabarkini) nekateri govorijo jezik tabarchino (tuniško mesto Tabarka)

mala pivnica

eni k maši, drugi pa ...

večina oštarij se odpre šele po sedmi uri

....in končno pizza :) ... zelo dobro!

zraven pa sardinijsko pivo; ena steklenica 0,66 litra piva v pizzeriji je 3,5 € kar je izredno ugodno!

16. september 2017, sobota

Carloforte, Isola di San Pietro

Sila slabo sem spal. Odločno preveč hrane za večerjo. Ma, z Italijani je križ: tako dobro hrano nudijo po gostilnicah, da bi človek cel dan sedel in mezil, pa to ne gre. Oštarije so popoldan zaprte in z večerjo se začne šele ob sedmih, osmih zvečer. Za mene je to prepozno. Potem se pa, lačen kot sem po nekajurnem postu, preveč nabašem. Jedite sad oči gladne!

Ko sva ob desetih dopoldan spet sestavljena, ne veva, kaj bi. Veter je ugoden in za naslednji vikend sva lahko v Grčiji. Ampak. Ali se nama res tako mudi? Meni je vseeno, Vesna bi pa kar malo po Italiji flankirala. Tudi prav. Potemtakem ostaneva tukaj še eno noč. Za ponoči imava napovedan dež in v dežju tudi meni ni ravno za jadrnanje. Bomo pa šoping naredili in perilo oprali. In se malo sprehodili po otočku. Jutri pa v umirjenem tempu dalje.

Stvari, ki so za časa vladavine Bermudskega trikotnika nepojasnjeno in čudežno izginile, so se začele pojavljati. Danes sem našel pogrešani voltmeter. Že v Galiciji ga je sicer nadomestil nov, tak, superfunkcionalni mejd-in-čajna. Za sedem in pol evra. Sedaj imam torej dva in nikakršnega izgovora ni več, da elektrika na Mali ne bi delovala brezhibno.

Marian naju obvešča o poteku dogodkov v Barceloni odkar sva jo zapustila (Barcelono, ne Marian). Popoldan imam čas in se dam zato s strani wikipedie malo podučiti o Kataloniji in katalonskem jeziku. Sedaj vem vse. Ne glede na to, da katalonščina v Španiji ni uradni jezik, je v eni suvereni državi to edini uradni jezik. V Andori. Hja... Politika me je začela privlačiti. Tako zelo, da se zvečer odpraviva še na en politični shod. Drugi v mojem življenju (oni, ko smo kot pionirčki po nareku z zastavicami mahali maršalu, ne štejejo). Tokrat bova navijala za ex-Tabarkčane (če je res, kar trdi gugl, da so otoček San Pietro v 18. stoletju naselili prebežniki iz Tunizijske Tabarke). In, za razliko od Barcelone, se je po shodu z nazivom Festa delo sport možno ustaviti na pijački. In tam v miru počakati, da mine nevihta.

kanal ob solinah je poln lokalnih malih čolnov

barčica z nedokončanim jamborom

lokalne barčice

zapuščene soline

park s spomenikom

Mala na privezu Marinatour...bokobrane ima :)

prehod med hišami je včasih kar malo klaustrofobičen

podeljevanju nagrad za športne dosežke kar ni bilo konec....otok ima menda le 6.000 prebivalcev

17. september 2017, nedelja

Carloforte, Isola di San Pietro - Porto Pino, Sardinija

V marini pri plačilu poskrbijo za presenečenje. Cena ne drži. Nekdo je napisal, da je plačal pred enim mesecem tukaj 75 evrov, na ceniku je 50, ko sva pristala, je bilo rečeno 40 in danes je 35. Lepo! Ampak, to še ni vse. Ko Vesna ob plačilu potarna, da imava pilote doma in da ne pozna vseh zalivov za sidranje, ji marinero enostavno podari knjigo – waters pilot book. V angleščini! Na platnici je natisnjena cena, 45 evrov. Ok, saj sem prepričan, da so knjigo dobili zastoj kot promocijo in da angleške verzije ne potrebujejo. A vseeno. Odlična gesta, tako se dela turizem! Tretjič sem že v Carloforte in sem se bom sigurno še vrnil.

Odjadrava v dobrih 20 milj oddaljen Porto Pino na Sardiniji. Lepa peščena plaža, turkizno morje. Na obali pa nekaj takega, kot v Lignanu. Ležalnik do ležalnika. Voda ima okoli 25 stopinj in lepo bi bilo malo začofotati. Ampak. Spravim se zamenjat štrik glavnega jadra. Celo vrečo vrvi imam iz Južne Afrike, kjer so bile poceni in sem jih kupil na zalogo. In zakaj bi se potem matral z enim, ki je predebel ter poln soli in prahu? Vrv je zato trda in ko vlečem jadro ven ali ga pospravljam v jambor, to brez vinča ne gre. Ampak, rutinsko desetminutno delo se kaj hitro spremeni v dve urni projekt. Stari štrik mi

uide v boom, ko sem z njim skušal potegniti novega. A-ja-ja-jaaaah! Brez, da bi boom raznetal (kar na sidrišču ravno ne bi rad počel) sem nekako po dveh urah iger brez meja (veter je vlekel kot za stavo in mi mešal vrvi, skrival orodje in eno deščico celo skozi okno odpihnil v salon) le spravil novo vrv skozi bum. Uffff....

Sledi izlet na obalo, skok v trgovinico in nazaj na Malo. Z razlogom. Vasica je klasično turistično naselje, kot jih poznamo iz Istre ali Dalmacije. Plastic fantastic. Na barki je pa predvidena braaiada...

veter v laseh ...

...pa še jadra pokažem, da ne bo kdo rekel, da motoriramo

pri tako majhnem vetru je Mala letela kar 8 vozlov in to konstantno kar nekaj časa

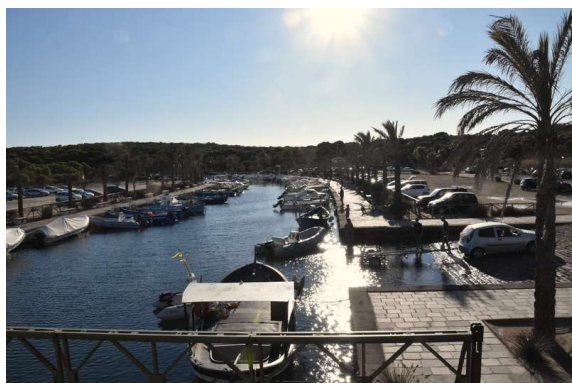
plaža v Porto Pino - mivka je zelo drobna

kar nekaj se nas je na koncu nabralo na sidrišču Porto Pino

posrečeno: tip je kar s stojalom kopalk in mikic prodajal po plaži

kanal speljan iz luke, kjer je privezanih nešteto malih barčič

na tem koncu je bila plaža kar zasedena navkljub pozni uri...nedelja je ...

pa še malo okolice Porto Pino

mini luka Porto Pino, globina le 1m

zaliv je ogromen, ima tudi camp

peščene sipine, kar visoke, ljudi se ne vidi kako majhni so ...

18. september 2017, ponedelj

Porto Pino - Porto Teulada, Sardinija

Jutro je kot iz pravljice. Žarki pozno poletnega sonca se priplazijo v kabino in me nežno zbudijo. V popolnem brezvetrju in na mirnem morju plava Mala v zraku. Gladina ničesar ne odseva. Vode se ne vidi. Pogled preko palube pokaže samo dno. Lepo, turkizno, peščeno dno. Bazen. Bazen, ki vabi, da bi takoj skočil vanj in zaplaval - v zraku. V tako lepem jutru mi res ne preostane drugega, kot da ...

Se lotim pucanja sekret lajtunge. A-ja-ja-jaaaaah! Vsako leto sem cevi preventivno očistil kamna, ko je bila barka na klocnih, letos ne. In sedaj imam kažin, ki se mu reče polna školjka dreka. Saj, samo delo ni strašno strokovno zahtevno, ni pa ravno prijetno dišeče. In tudi to bi še bilo nekako, če ne bi bile cevi speljane tam nekje zadaj in je treba razstaviti, očistiti in potem nazaj sestaviti natančno deset sestavnih delov. Brez, da bi jih gledal ko delam, ker glava ne gre v odprtino, kamor seže roka. Ena roka. Za dve ni prostora. Ah, ja. V nekaj urah je vse urejeno, le ventila iz razumljivih razlogov ne morem očistiti. Ampak, zadeva potem, ko jo spet sestavim nazaj, deluje. Eureka!

Sledi kopanje. Končno. In potem se dvigne lahen vetrič, za 2 Bf ga je. In Mala dvigne jadra. Počasi gre, prvo polovico poti je ostra orca, drugo pa skoraj krma. Pa, saj imava čas. Slabih 15 milj je do naslednje postaje. Še ne dolgo od tega, pri takem vetru niti pomislil nisem na jadranje, sploh ne za tako kratke razdalje. Preveč dela za malo efekta. Ampak, jadranje na tem mirnem morju je čisto nekaj drugega.

Ob petih popoldan sva sidrana in Vesna bi na snorklarijo. Medtem, ko jaz spustim dingija v vodo, da je krma pripravljena za kopanje, mi šefica kuhinje sporoči veselo novico: sekret je spet zamašen. A-ja-ja-jaaaah! Vem, da je ventil, samo ne vem kako ga lahko očistim, ko je pa barka v vodi. Na srečo za pucanje ventila ni potrebno razstaviti celotnega drekovoda. Zadeva je z malo sreče urejena v desetih minutah. Brez, da bi Malo potopil. Ampak. Za koliko časa le?

Kakorkoli, Vesnina snorklerija je bila v redu, morje toplo in celo nekaj rib je videla. Hja, Mediteran. Sledi dobra večerja in po večerji spremljanje dogajanja v Ljubljani. Vsaj Vesna to spremlja, jaz sem do takih shodov bolj indiferenten. Pove mi, da je bilo na politični predstavi dvajset tisoč ljudi. Veliko. Ampak. Midva se v zadnjem času udeležuje le milijonskih shodov...

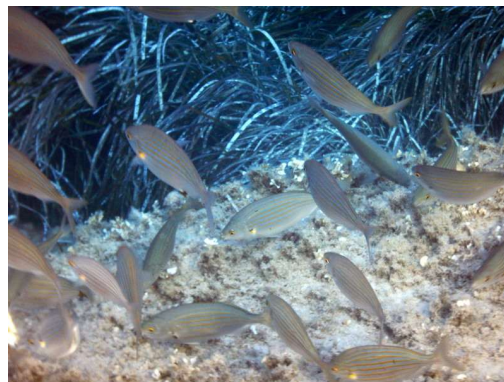
pa smo razprli jadra in počasi jadrali

Porto Zafferano - lep zaliv, a prepovedano območje = vojska

tudi Porto Scudo je vojaško območje, škoda...

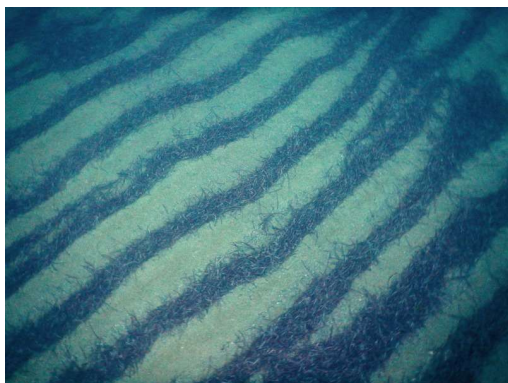
tovrstnih rib je bilo kar nekaj jat

pogled a stolp direktno iz morja s podvodnim fotoaparatom

med snorkljanjem srečala nekaj snorkljačev - kot vidim našli nekaj hobotnic

trave je bilo pa kar dosti na tem sidrišču

še ježkov ni bilo kaj dosti... itak jih Italijani vse pojedjo

19. september 2017, torek

Porto Teulada, Sardinija

Dve zadevi sta zaznamovali današnje jutro (ne, ni košarka in niti ne sneg v Sloveniji). Prva je moje prijateljevanje z Moano, boginjo oceana in druga totalna vojna z Bermudskim trikotnikom.

Odkar sva se na Havajih v agoniji 10 Bf vetra dodobra spoznala, mi Moana ves čas stoji ob strani in z nasveti pomaga prebroditi vse težave na poti. Nocoj je poskrbela za mirno noč. Kljub gale warningu je na našem sidrišču vladal mir in spokoj. Bonaca. Ja, dober zaliv nama je svetovala. Mimogrede, onih 10 Bf s Havajev se po slovensko imenuje "močan vihar", bolj znan je angleški termin "storm". To je veter s hitrostjo, ki v eni minuti nikoli ne pade pod 48-55 vozlov. Nikakor tega ne gre mešati z maksimalno hitrostjo vetra, ki jo kažejo naši instrumenti. Ta v ničemer ne odraža stanja morja.

Čisto nekaj drugega je situacija z Bermudskim trikotnikom. Odkar sem ga razkrinkal in na plano potegnil voltmeter, je spet napadel. Njegov zadnji maneuver je bil zamašiti drekovod. In ponavljati to zadevo v nedogled. Danes je bilo na sporedu tretje dejanje drame Drekovod. Pa sem tudi to bitko spet dobil. Le kaj sledi sedaj?

Čez dan se je veter počasi dvigoval in proti večeru je v refulih že pošteno pihnilo. Električne imava tako dovolj. Vesna dela preko celega dneva, jaz malo berem, malo dremuckam. Nikamor se nama ne ljubi. Itak na obali poleg marine ni ničesar. Morda jutri zjutraj skočiva po svež kruh v marinski market. Ali pa tudi ne.

Ne! Uro pred mrakom se oddingirava v marino. Marinska trgovina prodaja le zelo široko paleto vin in sladoled (le kako to paše skupaj?). Je pa še en market v avtokampu nekaj sto metrov stran v sosednjem zalivu. Pa greva. Pa se sprehodiva skozi dokaj poln kamp. Pa najdeva trgovino. Pa kupiva kruh, jajca in zelenjavo. Pa si ogledava čisto spodobno plažo. Pa se vrneva nazaj v marino. In vmes v kampu najdeva dva artefakta naše mladosti. Jugo Koral 45 (okoli 33 let star z registracijo iz Torina) in Tomos outboard (tudi iz tistih časov).

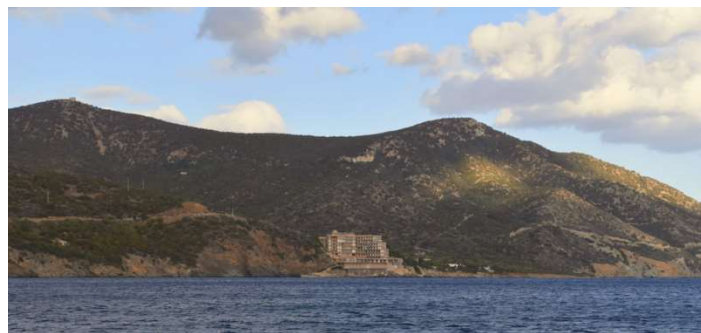
Večer skleneva v marinskem kafiču. Na eno pivo zavijeva (res samo eno, Vesna si je raje izbrala sladoled, ki ji ga na koncu niso niti zaračunali). Ampak. Poleg piva nama sleduje brezplačni tapas. Ali pa meze, ne vem, kako ga imenujejo na Sardiniji. Pane carasau in salsiccia. In žeja je huda reč. Poleg drugega piva je pane carasau in prosciutto cotto. Hej, to je pa zanimivo! Sedaj bi tudi Vesna kaj popila, spritz je čisto kul izbira. In jaz bi pivo. In ob pivu je tokrat pane carasau in mortadela. Firbčnost je huda reč. Le kaj bo naslednjič? Ja, naslednjič je pa pane carasau in panceta. Jaz bi še kar

preizkušal, pa enostavno ne morem več. Lahko bi pil, to da, jesti pa res ne morem več. Se pozna, da sva pred odhodom na obalo pojedla specialiteto šefa kuhinje na Mali, hobotnico v solati na mediteranski način. In tako sva klavrno zaključila današnjo degustacijo. Naslednjič pridem lačen!

Kakorkoli, ob devetih zvečer se v popolni temi brez lune oddingirava nazaj domov. Načeloma to ni prav zahtevna rabota, če le motorček ne crkne. Veter vleče naravnost v Alžirijo. Pošteno vleče! Ni šans, da veslam proti vetru. In ne vem, kako v Afriki obravnavajo prebeglice iz Evrope. No, s pomočjo Moanine pomoči in volje jih tokrat tudi ne bodo. Proti Moani je Bermudski trikotnik navaden šolarček!

ne moremo ugotoviti na daleč: ali je stanovanjski blok še aktiven ali ne?

sredi ničesar je postavljen ta blok - le komu služi? pa še grdo zgleda, vsaj od daleč

danes proti večeru je plaža kar samevala; veter je cel dan odganjal kopalce, kaj šele tiste, ki se samo sončijo

plaža pri campingu Porto Tramatzu je ob sedmih zvečer bila prazna....ni kaj, hitro je že tema

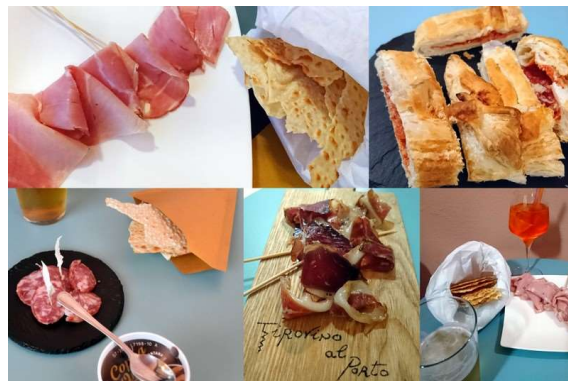
poleg jugo45 (najin prvi skupni avto) sva videla še Tomosov motor (izletadvapatri) in pa kar nekaj Adriinih prikolic

avgusta verjetno hodijo en po drugemu na tem istem koncu

marina v Teuladi - zanimive zastave: italijanske ni poleg :)

italijanski tapasi vključeni v ceno pijače, vse je bilo odlično, vse se je kar topilo v ustih ta sardenski kruh pane carasau je špica za snack!

20. september 2017, sredo

Porto Teulada - Tuerredda, Sardinija

Ni pa navaden šolarček napram meni. Pipe za camping avtomobilčke enostavno niso primerne za na morje. Tretja že je crknila in mislim, da pri naslednjem revitalu Male ne bo več nič take robe. Itak pa imam za te zadeve narejen plan B, by-pass stikalo, kar vsevedni Bermudski trikotnik najbrž ni vedel. Hehehe, spet je izvedel strel v temo. Itak pa to pipo uporabljam samo za prižig boost pumpe za watermaker. Kakorkoli, watermaker lepo dela in v četrt ure imava spet trideset litrov pitne vode v plastenkah v hladilniku. In neomejene količine piva na obali...

Popoldan se premakneva v sosednji zaliv. Saj ni nič drugačen, kot tale naš, malo pa le popestri dogajanje. Sedaj to lahko narediva, ko imava dobro knjigo o sidriščih na Sardiniji in Korziki. In če bo vse po sreči, konec tedna iz domovine dobiva še ostale relevantne pilote za Mediteran. In odisejada se bo lahko nadaljevala...

Mistral pošteno vleče in s tretjino genove brez glavnega jadra odlično letimo po gladkem morju. Tudi na novem sidrišču ni vala, le refuli so zelo močni (elektro-vetrnica se večkrat izklopi zaradi premočnega vetra). Sosea malo nosi proti plaži in se presidra. Potem na relativno majhno sidrišče pridejo čarteraši, deset jih je na barki. Že od daleč mahajo oštirju na obali (s telefonom v roki). In potem se začne procedura, ki je do konca nisva dobro razumela. Najprej z najhnim dingijem oštir pelje enega fanta in dve puncici do malo večjega dingija na boji. Sledi vožnja trojice okoli otočka (recimo, dobro miljo) do barke, kjer poberejo pol posadke in jo peljejo (spet okoli otočka) na plažo malo stran od oštarije. In potem se trojica vrne po isti poti še po drugo polovico posadke. Postopek se do potankosti ponovi, ko jih vozijo nazaj na barko. Dve stvari nama nikakor nista bili jasni: (1) zakaj sta se puncici ves čas vozili zraven in (2) zakaj so se vozili krepko miljo naokoli, namesto sto metrov direktno na plažo? Sta bili puncici hostesi in so se vozili naokoli, da sta imeli čas postreči kavico v dingiju? Kdo ve? Midva sva v isto oštarijo z istega sidrišča odplula naravnost - tako kot velevala zdrava kmečka pamet. Vmes sem za pol ure izginil v podpalubje in ko sem spet pokukal ven, nas je bilo sidranih devet. Nad mivko je prostora le za tri ali štiri, ostali so pometali kljuge v skalovje. In potem s tavhanjem preverjali ali sidro drži. Ah, ja... še dobro, da se mistral umirja in bo preko noči dokončno izdihnil.

zaliv Tuerredda ob treh popoldne

zelo močno je pihalo, mivko odnašalo, nič prijetno za ležati na ležalniku

na tem koncu zaliva je bilo več kopalcev-očitno je manj pihalo tukaj

na drugi strani zaliva ni bilo niti ene jadrnice sidrane

dobro po šesti uri zvečer se le spraviva na obalo, veter je malce pojenjal in prav prijetno je bilo posedeti

proti večeru sta sidrišče zapustili dve jadrnici, pa še vedno nas je preveč sidranih v tem malem zalivu (še avtor knjige je napisal, da bi morale biti boje); rajši ne pomislim kako je bilo tukaj mesec dni nazaj

dva ležalnika, en senčnik = najem od 10-20 ure stane 20€; vsak senčnik opremljen z zvoncem za postrežbo hrane in pijače; pa še pepelnik je montiran; cena najema je kar huda...

in malo po sedmi uri se je sonce skrillo za hribe, midva pa počasi nazaj z dinghijem na Malo

21. september 2017, četrtek

Tueredda, Sardinija

V popolnoma mirnem jutru počasi pijem kavico v kokpitu in opazujem dogajanje okoli sebe. Dogaja se! Pol ure in na sidrišču sva spet sama. Res je čisto nekaj drugega, če si moraš v enem tednu ogledati pol Mediterana ali pa imaš za to na voljo nekaj let. Po merilih kruzerjev sva midva izredno hitro se premikajoča, v primerjavi s čarteraši pa čisto navadne počasnele. Danes je brezvetrje in zaliv je čisto luštkan za kopanje (mislim, da v Dalmaciji tako lepega ne bi našel nikjer) - le zakaj bi se premaknila naprej?

Vesna gre tako spet pod vodo in spet vidi nekaj rib in ogromno trave. Ah, ja... kje si, tropski akvarij? To morje tukaj je mrtvo. Zato pa kristalno čisto. Tako prozorne vode nisva videla praktično nikjer izven Mediterana - razen na pacifiških atolih. Jaz se oddingiram na bližnji otoček, rad bi z vrha naredil kakšno fotko, pa ne gre. Brez dolgih hlač ne morem (ne da bi izkrvavel od trnovja) prilesti na vrh. Zapeljem se še miljo-ali-toliko stran do aragonskega obrambnega stolpa na pečini in

to bi bilo tudi vse glede znamenitosti na tem koncu sveta. No, Kiwiji bi za tisti kup kamenja na rtu sigurno napisali "world's famous aragonese tower" in ga dali na slavni seznam "101 Kiwi must see". Ampak, na srečo smo v Evropi...

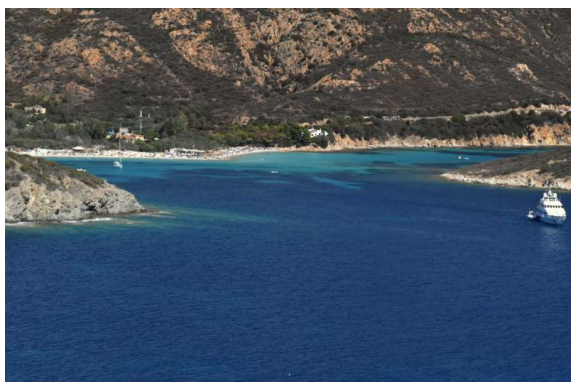
Po braaiadi s tako-tako španskim mesom v čudovitem vremenu nad čudovitim morjem oddingirava na obalo na sladoled in pивce (mislim, da ni dvoma, kdo je naročil kaj). Res se ne spodobi, če uporabljava njihovo lepo naravo, da v zahvalo ne bi nič napravila. Še posebej, ker sva že včeraj preverila in, ja, tudi tukaj ob pivu pripada tapas! Cenejše je, kot v prejšnjem kraju, le muzika ni tako dobra.

Tone na hrib, jaz pa pod vodo; večino dneva sva bila edina z jadrnico

s hriba je lep razgled na zaliv

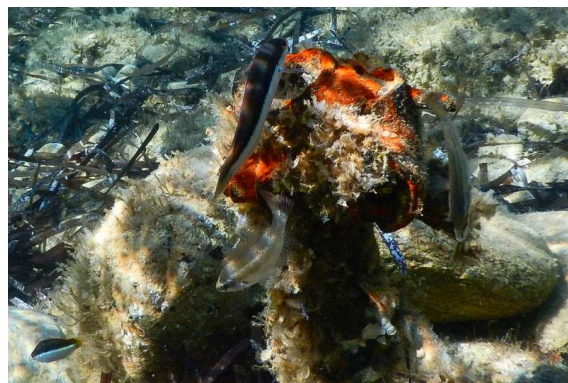
tukaj se prav lepo vidi levi in desni konec zaliva

stolp na vrhu hriba....teh je nešteto po Sardiniji

tako pa zgleda dobro vkopano sidro :) ...

nekaj koral in rib je bilo navkljub vsemu videti

predvsem je pa ogromno trave po tleh; srečala več jat majhnih ribic

tukaj pa so malce drugačne palme...take, ki jih imamo običajno mi doma v lončnicah

22. september 2017, petek

Tueredda - Perdalunga - Porto Teulada, Sardinija

Po jutranjem usklajevanju logistične zagonetke (in po kavici in po zajtrku in po počitku...) se odpeljeva v sosednji zaliv. Miljo stran je, malo bolj je v današnjem zavetrju in predvsem zato se premakneva, da je malo drugače. Vesna pod vodo, jaz nad vodo in nekako prebrodiva to krizno dopoldne, ko moram trpeti in z barke gledati morskno dno, brez da bi videl, kje se konča zrak in začne voda. Res je tukajšnje morje čudovito! Ljudje okoli naju veselo čofotajo, skačejo v vodo s svojih plovil in plavajo. Uživajo v jesensko toplem morju in sončnem vremenu. Mimo se pripelje ribič v svojem pk-pk-pk-pk-pk čolničku. On je v puhovki.

Popoldan lepo odjadra v marino v Teuladi. Privezovanje je precej triki v zelo močnem bočnem vetru. Ampak, marinero ima svoj sistem, ki deluje. Ves čas tudi daje napotke, kaj in kako je treba početi, da se privežemo tako, kot si je zamislil. Vsi napotki so seveda v italijanščini, hic! No, pa sva nekako razumela body language in je šlo vse perfeto. Kako bova šla jutri ven, pa nimam pojma...

Vesna gre v trgovino v 10km oddaljeno mestece, jaz rutinsko preverim situacijo z oljem. A-ja-ja-jaaaah! Tole pa ni dobro. Še posvet z domovino (ki se trenutno nahaja na Kornatih) in vse kaže, da bo treba zamenjati semeringe. Samo kje, samo kdaj? Zaenkrat sem zamenjal olje. Pa da vidimo situacijo čez kak dan ali dva. Borut mi je ravno javil, da je pri Luki na Mallorci super dobra usluga in znosne cene za dvig, spust in popravilo. Kaj naj odplujem nazaj v Španijo?

zaliv Perdalunga je imel spet prekrasno kristalno morje

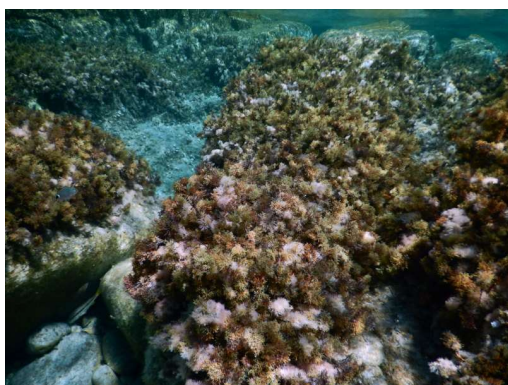
gužve ni bilo pretirane ne v zalivu ne na plaži; ni pa nobenih oštarij

od daleč mi je delovala kot morena....od blizu pa le skala s polžem namesto očesa :)

gremo na sprehod :)

to je bil najbolj poraščen konec , to je pa tudi vse; drugače pa peščeno dno ali pa velike skale

pozno popoldne se odpeljem s taxijem v mesto Teulada, ki je v notranjosti cca 10km iz Porta Teulade

mestece je majhno, simpatično celo s parkom in skulpturami in nekaj muzeji itd...

zaključek večera ob pivu in spritzu ter gratis prigrizek (na fotki divjačinska delikatesa)

23. september 2017, sobota

Porto Teulada, Sardinija - Carloforte, San Pietro

Dopoldan se nama pridružita Zoran in Jadranka. Pozni smo, brez wellcome drinka se namenimo takoj izpluti. Ampak. Bočni veter je premočan. Brez marinerota v dingiju ne bo šlo. Pa ga pokličemo. In pride. In se odvežemo in on nas bi moral potisniti, zavrteti kljun v veter v ozkem prehodu med pontoni. Pa kar ne ve, kaj narediti. Ah, ja. Niti ne razume, kaj mu govorimo. In kar čaka in čaka, dokler nas vse skupaj z njim na čelu veter ne odnese v linijo bark nasproti. In ko smo družno že čisto zagozdeni, končno le razume, kaj je njegova vloga v vsem skupaj. In da gas. In mu motor crkne. Okoli propelerja je lepo navil mooring. A-ja-ja-jaaaaah! Namesto, da bi on nam pomagal ven, sedaj mi pomagamo njemu reševati dingija. Narobe svet. No, nekako to le reši. Ampak potem spet ne ve, kaj bi. Na srečo mu končno na pomoč le priskoči kolega (ki je očitno že kdaj videl, kako se taki stvari streže) in potem gre vse naprej gladko. Hja, malo bolj bi morali biti v marini kritični pri izbiri kadra z nazivom "strokovni sodelavec marine".

Sledi lepo jadranje z vetrom, le nekaj milj pred ciljem veter crkne in se skoraj takoj tudi vrne. Le, da sedaj piha v nos. Pa ni panike, saj smo že skoraj prispeli v Carloforte. Kjer končno le pride na vrsto wellcome drink. In mezica. Potem se

odpravimo na ogled mesteca in večerjo. Tokrat sem plačilni jaz, jutri imam rojstni dan. Ampak. Vsi smo siti in prav hude volje za hranjenje ni. Nekaj malega le pojemo, nekaj velikega popijemo in se prestavimo v bližnji kafič, kjer fant odlično špila električno kitaro. In poje. Ostalo postori računalnik. One man band, ki ima za moj okus odlično izbiro starih rokerskih komadov. Kako drugače, kot terasa tanz muzika. Nismo pa mogli uganiti ali je poba južni Sicilijanec ali Indijanec. Zato smo pa ugotovili, od kod je svoj navdih črpal dizajner sardinijske zastave. Ne, niso bili to Indijanci. Jimmy Hendrix je bil. Ali, kot bi mu rekel današnji muskontar, Jimmy Endrix. Čeprav ni bilo kaj dosti pripomb na njegovo igranje kitare, mu pa črka H pri petju ni šla najbolje iz ust. In potem se revež spravi zapeti Dylanovo Blowing in the wind (devetkrat je v besedilu "how many", ki se je slišalo nekako takole ou-meni ali po naše jao meni).

no, pa gremo spet nazaj tja, ker smo bili pred tednom dni (zig-zag)

Jadranka in Zoran sta prvič na jadrnici na tako dolgi relaciji

Carloforte - na istem pontonu, istem privezu, ista cena :); v marini je ob prijavi samo prečrtal datum in napisal današnjega (davčna blagajna...haha...)

...ko bom velik, bom majhen avto (na takem otočku je to najbolj smiselno)

cerkev na Piazza san Carlo

nenavadne barve osvetljujejo cerkev; imajo celo display kjer piše kdaj so maše

oštarija kjer smo praznovali kapitanov roj.dan je bila okusno urejena

kaj smo jedli: pizza, tunin zrezek z omakami, špageti bottarga(tuna posušena) in njoki z bottargo ter školjkami= moje odlično, špageti odlično (za moj okus!)

domačin je igral odlično (odigral tudi nekaj skladb po mojem naročilu), napolnil lokal z raznoliko glasbo

in nekaj minut čez polnoč smo nazdravili Tonetu za njegov rojstni dan ...

24. september 2017, nedelja

Carloforte, San Pietro - Porto Pino, Sardinija

Noč je bila kratka, začela se je ob treh zjutraj in končala ob sedmih. Takoj se odpravimo dalje. Najprej sicer malo sprehoda, malo kofetkanja in mezica. Ter ogromno telefonov in mesedžiranja. Sprejemam čestitke za rojstni dan iz celega sveta. Tale "takoj se odpravimo dalje" je tako opoldne. Danes jadramo. Ej, kako se zadeve menjajo, še pred časom pod deset milj razdalje ne bi niti pomislil na dvigovanje jader, danes sem jadra dvignil za vsega skupaj dve milj. Hja, to je pa tako, če imam vodo v peti. Potrjeno. Če sem še včeraj upal, da je uničeno olje le posledica fake robe iz Bahamov, danes dvoma ni več. Popolnoma novo olje je po uri motoriranja le še brozga. Semering mi pušča.

Po plavanju v lepem sončnem vremenu v morju s temperaturo okoli 23 stopinj se počasi odpravimo dalje. Vetra je čisto dovolj za skrajšano genovo brez glavnega jadra. Večinoma ga je za 5 Bf, okoli južnega rta San Antioco bofor ali dva več. Pred Porto Pino smo tako lepo sidrani še pred večerjo. Žgara je spet na delu. In vino Sarda tudi. Vse to se spodobi, saj danes je vendar 24. september, državni praznik v Novi Kaledoniji. In tak dan je potrebno ustrezno proslaviti. Živel 24. september!

Tone že od jutra sprejema telefonske čestitke za svoj rojstni dan, ostali se počasi prebujamo ob kavi in

...in poizkušamo prižgati svečko na koščku sira (z okusom limone; saj bi zapčili v pršut, pa ni šlo), a veter kot nalašč nagaja

... naporno pihanje :)

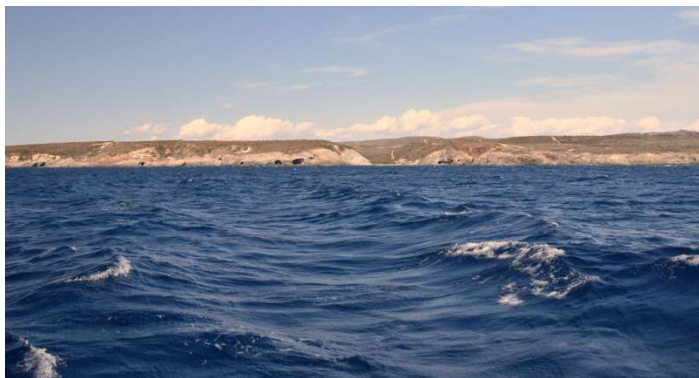
...med plovbo proti Porto Pino (k sreči nam je bil veter naklonjen), smo se ustavili na kopanje na Pta Nera - prijeten zaliv

nekateri so imeli lep pot popoldanski spanec

kar nekaj jadrnic in motornjač je bilo na Pta Nera

Sardinjska obala ima zelo veliko jam, lukenj

in za finale Tonetovega rojstnega dne: BBQ :)

25. september 2017, ponedeljek

Porto Pino - Porto Teluada, Sardinija

Še ena mirna noč in lepo jutro. Počasi se sestavljamo, nič kaj v hitrem tempu ne živimo. Po kavici so na vrsti telefoni. Zorana izkoristim z njegovim znanjem italijanščine, za telefoniranje majstorima v boat yarde. Narejenih je bilo neskončno mnogo klicev, zadnji še po četrty uri popoldan. Ampak. Efekt je bil defekt. Nateguni, sami nateguni! Nikakor se ne uspemo zmeniti za dvig barke za dve uri, da se lahko popravilo izvede kar na travel liftu. Oni bi dali barko na štenderje in potem packali dveurno delo nekaj dni. A so razvojniki? Tam se čas množi z dva in vzame naslednjo višjo enoto - namesto 2 uri je 4 dni. Mojster mehanik, ki ga več ali manj potrebujem le zato, da mi prinese rezervne dele, bi namesto menjave smeringov izvedel kar generalni servis. A-joj! O (previsoki, itak) ceni se sploh še nismo začeli pogovarjati, ko sem se že odločil, da on na Mali nima kaj početi. In smeringov nima na zalogi, jasno. Dobavni rok je 4 dni po potrjenem naročilu, ki se izvede, ko je enkrat barka zunaj in mojster strokovno ugotovi, kaj je narobe. Spet se ponavlja zgodba iz Španije in Portugalske, ko sem potreboval smering za outboard. To enostavno ne more biti več res! Sit sem jih, res sem jih sit, mojstrov nategunov. Beseda "mojster" je pri meni postala sinonim za nemogoč karakter in že kar priljubljena kletvica.

Na srečo je vsaj vreme lepo in po krajšem sprehodu po Porto Pinu in prijetnem kopanju v čudoviti vodi se dvigne veter. S tem so ustvarjeni pogoji, da se lahko premaknemo pred Porto Teluada, kjer imata Zoran in Jadranka avto. Eno lepših in hitrejših jadranj v 4 Bf polkrme in krme na skoraj nevzvalovanem morju. Sidramo pred marino in se poslovimo. Tri prijetne dneve smo prebili (in prepili) skupaj. Še nekaj službenega dela in večerja, pa je že čas za počitek. Nekaj uric iz prejšnjih dveh noči moram nadoknaditi.

...no, pa smo spet tam kjer smo bili tri dni nazaj.... Tone je odpeljal Jadranko in Zorana z dinghijem na obalo+njuna prtljaga kjer bosta nadaljevala suhozemsko potovanje po Sardiniji

26. september 2017, torek

Porto Teluada - Solanas, Sardinija

Popolnoma mirna noč. Zjutraj je nekaj telefoniade in nekaj dela. In čakanje na veter. Prve sapice zaznam ob enajstih in čas je za izplutje. Počasi gre, gre pa le. In gre vse hitreje. Okoli ovinka imava že kar spodoben veter od zadaj. In spodobno hitrost. Je pa ves čas veter točno od zadaj in lahko plujeva samo s prednjim jadrom. Ko Mala dela ovinek okoli rta, se za enako taktiko odloči tudi veter. In potem sledi tropska nevihta in za nevihto - bonaca. A-ja-ja-jaaaah! In kam naj greva sedaj? Prižgem motor in z nizkimi obrati se plaziva proti Puli. Pa v nasprotju z mnenjem v pilotu, ne najdeva dobrega mesta za sidranje. Gremo dalje. In lovimo sapice od zadaj in z boka. Ob treh bi moralo pihniti, pa ne. Še dobro, pihniti bi moralo točno v nos. In ne pihne vse do šestih zvečer, ko sva skoraj že na cilju. Takrat pa v minutki iz 10 vozlov čiste krme na 20 vozlov čiste orce. Cilj je potrebno spremeniti in sidrava se na najbližjem sidrišču, ki je zaščiteno pred nocošnjim vetrom. Ni pa ravno poponoma mirno. Ampak, za nocoj bo že dobro.

Vesnina zanimacija za današnji dan je bila iskanje travel lifta na Siciliji. Mission impossible. Skoraj. Ali se ne javijo ali pa se javijo in ko slišijo angleščino, odložijo. Na maile pa itak ne odgovarjajo. No, nekaj je našla in jutri poskusi še na nekaj naslovov. In bo, kar bo. Ni vrag, nekje nas bodo že dvignili...

prvi postanek je bil v zalivu Pule

že od daleč je bilo videti stare ruševine

očitno je ravno en avtobus pripeljal turiste

zanimivo bi bilo se sprehoditi po tem koncu a kaj, ko sidrišče ni bilo primerno

ni pa na tem koncu ničesar drugega kot to arheološko najdišče

brez stolpa pa ne gre... :), ki je za razliko ostalih renoviran in v uporabi

....četica koraka...

no, pa sem imela tudi jaz ogledsicer na daljavo, pa vendar ...

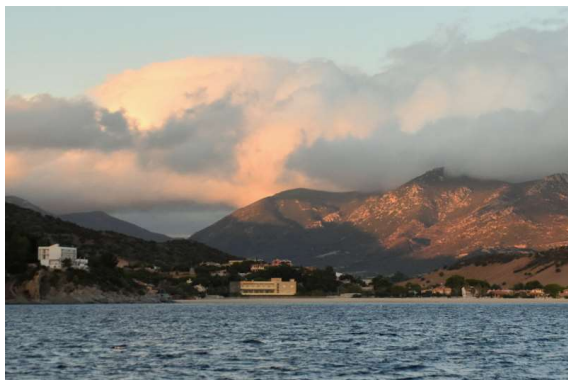
27. september 2017, sreda

Solanas, Sardinija - Levanzo, Egadi

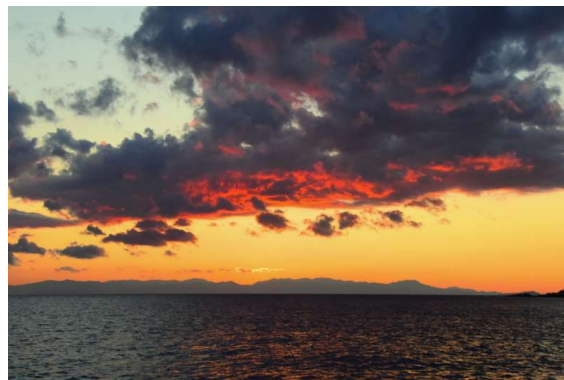
Najprej kavica, takoj nato telefoniada in mailiada. Neverjetno, koliko telefonov je potrebno narediti, da človek dobi informacijo - informacijo, da mu po telefonu ne povedo, kar ga zanima. Naj pošlje mail ali pa nič. A-joooj! Ok, pošljemo mail. In ni odgovora, jasno. Pa v roke telefon. In preverjanje mail naslova. Pravi je. Ampak, mail ni prišel. Ok, bo možakar poslal mail in se potem naredi samo reply. Čakanje. In telefon, da pove ali je že poslal. Samo što nije. In telefon in čakanje. In mail pride. V desetih sekundah sledi odgovor z Vesnine strani in po petih minutah telefon. Ste dobili mail? Nismo. Pa še enkrat. Pa še eno preverjanje, ali je mail pišel. Je prišel. Ok, kaj pa odgovor? Počakajte, pišem mail. In čakamo. Po krepki uri in na stroške Telekomoma končno dobimo odgovor. Stotaka je dražje, kot pri konkurenci. Ah, ja... če bi samo to cifro bleknil takoj, bi prihranil čas in denar sebi in nam.

In taka zgodba se ponavlja od marine do marine. Dovolj imam, samo še nekaj mailov, da potrdijo travel lift v Ripostu in ... basta! Neorganizirani nakladači! Kar občudujem Vesno, da ima potrpljenje za vse te neplodne razgovore. Jaz bi že zdavnaj obupal.

Kakorkoli, ob enajstih sva že na poti, veter se kmalu naredi, najprej rahel vetrič 2 Bf, po urici pa čisto soliden veter (le preveč je orca za moj okus) 4 Bf in z nekoliko skrajšanimi jadri lepo napredujeva. Lovim višino, ponoči imam napovedanih 5 Bf in zadnjih nekaj ur plovbe veter v nos. Upam, da nabere dovolj višine napram vetru, da bomo močnejše vetrove dobili bolj od zadaj.

še fotka iz zaliva Solanas kjer sva bila edina sidrana

...hoteli so bili večinoma zapuščeni, le kamperjev je bilo kar nekaj;

28. september 2017, četrtek

Solanas, Sardinija - Levanzo, Egadi

Veter je vztrajal precej bolj z boka, kot je bil napovedan in pridobivanje višine sploh ne bi bilo potrebno. No, tisto urico, ki sva jo na ta način izgubila, čisto lahko pogrešam. Zato je bilo pa vsaj kolikor toliko prijetno in predvsem bi bilo tako tudi ob napovedanem vetru brez nabijanja v val. Priveževa se na bojo. Sprašujeva posadke ostalih bark, ki so tukaj in vsi nama zagotovijo, da je to javno dobro. Kasneje preverjava na obali pri domačinih in spet - no problem. Ampak. Ravno povečerjava, ko se mimo pripeljejo inkasanti narodnega parka in (jasna stvar) - kasirajo. Ah, ja... vedno bliže Naši lipi smo, očitno so se tudi tile mojstri tukaj navzeli teh grdih navad. Cena je pa skoraj taka, kot na Karibih (v banana državah ala Saint Lucija, BVI, ipd. - pri Francozih in ex Nizozemcih je zastoj ali pa precej ceneje)!

Ampak, nisva se tukaj ustavila, da bi prenočevala na boji, temveč zato, da si ogledava še zadnjega od Egadov, ki sva ga pred šestimi leti izpustila. Najmanjši naseljeni otok je res majhen. Ne vem, če ima nekaj sto prebivalcev v nekaj deset hišah (in vsaj toliko avtomobilov, kot je prebivalcev!). Res ne razumem, čemu imajo tukajšnji domačini avtomobile. Med skrajnima hišama edinega naselja je manj kot deset minut peš hoje, cesta je ena sama (z nekaj odcepi do hiš), lepo tlakovana in široka za tri ali štiri pešce, ki hodijo vštric. Voziti avto tukaj je precej triki. Parkirati, jasno, ni kje.

Če sem bil v Carloforte začuden nad množico velikih trajektov, ki so otok povezovali z obalo tudi še ob treh zjutraj, je tukaj nekaj podobnega. V dveh ali treh urah, ki sva jih prebila na kopnem sem naštel vsaj šest ferijev ali hidrofoilov, ki so na otoček pripeljali ljudi in avtomobile. Neverjetno! Hkrati sva našla le en odprt kafič in eno (popoldan, ko sva bila lačna, zaprto) gostilno. In zaprto trgovino in zaprto pekarno. Očitno imajo odprto samo inkasanti...

Levanzo je bil z najine strani še neobiskan otok na Egadih; in najprej malo snorklati in nič kaj dosti ni bilo videti, razen ogromno trave (menda zaščitena); med travo pa sigurno veliko morskega življenja

očitno je na otoku umetnik, ki rad poslikava ker.ploščice in vse kar mu pride pod roke: tudi plinske bombe lahko zgledajo lepo

otočje Egadi na keramičnih ploščicah z oznakami zaščitene področij

ko sva se malce sprehodila po otoku je bila Mala v zalivu še z eno jadrnico, ko sva se vrnila, pa edina do jutra-sodeč po številu boj, je v glavni sezoni nora gužva

pokopališče je dokaj majhno, a v hribu

vasica v Levanzu

ob pol treh popoldne je večina prebivalcev že počivala

trgovina, pekarna, vse zaprto; pizzerie na otoku ni, le dve oštariji s ponudbo že določenih kosil

vsi imajo tudi zbiralnike vode; hiše in okolice bi lahko bile bolj urejene glede na maso turistov, ki prihaja sem na otok

so mu pa dali koralo okoli vrati in rok :)

le čemu potrebujejo avto v teh ozkih uličicah v tej vasici?

hkrati prišla tri plovila in so imeli malce problemov kdo ima prednost :)

29. september 2017, petek

Levanzo, Egadi - Sciacca, Sicilija

Kako žal mi je bilo danes zjutraj, da sem izpolnil Vesnino željo, da se pofočka še na Levanzu. Včeraj popoldan je bil veter in tudi ponoči je še vztrajal. Danes zjutraj pa čista bonaca! In midva z invalidnim motorjem. Do Riposta imava slabih 250 milj in štiri dni časa. Prav veliko postankov ne bo možnih. Dopoldan tako vozim z motorjem na nizkih obratih. Štiri vozle hitrosti imava. Ufff... Popoldan je spodoben veter, a kaj, ko je točno od zadaj. Metuljkava. Ves čas. Ob šestih zvečer sva v dilemi, naj zabremzava in greva v marino ali nadaljujema. Napoved mi pravi, da bo veter še dve uri, do naslednje luke je dobrih 30 milj. Ustaviva se. Motorirava lahko tudi jutri.

Počasi sem se sprijaznil, da v teh krajih fingerjev ne poznajo. V luki Sciacca sta dve marini, vsaka na svojem pontonu. Z obeh nama mahajo in iz vode vlečejo mooring. Hja, ko bi v eni imeli fingerje, bi bila odločitev takojšna, tako greva pa tja, kjer so se pred uro javili na telefon. Cena je za Sicilijo ugodna, najceneje do sedaj - od Galicije dalje.

V šoping greva. Vesna se preseli v trgovino blizu marine, zadnjo resno je videla pred tednom dni. Jaz se odpravim en štuk višje v staro mesto v nakup denarja. Štuk ima tukaj slabih 300 stopnic, v Ljubljani podobno višino premaguje vzpenjača. Čisto spodobno mestece z množico lokalčkov in trgovinic vseh vrst, nanizanih v ozkih in lepo tlakovanih uličicah. Takih mestec sva pred petnajstimi leti videla na Siciliji veliko. Všeč so nama bila. In še vedno so nama. Takrat sva bila z majhnim Pižojčkom in sva lahko kolovratila po ozkih sicilijanskih ulicah. Fičipok je najbolj primeren avto za ta mesta. Swatchko (aka Smart) so verjetno izumili na Siciliji. Ampak, ker so ga naredili Švicarji, so vse zamočili. Prevelik je za sicilijanske ulice.

Večer skleneva v lokalnem kafiču. Vesna poje grande gelato al cioccolato, jaz pa grande birra ala spina. Danes ni pizze, čeprav sem na belvederu videl eno cortig picerijo z lepim razgledom na пристanišče. Itak sva sita, za kosilo sva imela vineršnice (pardon, Bisteca di Parma po italijansko; Italijani jih eni redkih na svetu imenujejo tako, kot je treba - po kraju, kjer so jih izumili).

še zadnji pogled na otok Levanzo

slasčica Sicilije: cannoli di ricotta; zelo dobro!

stari del mesta Sciacca je malce boljši na pogled kot novodobne hiše, bloki

večerni pogled iz starega dela mesta na pristanišče

navtični club ima nešteto poslikav v keramičnih ploščicah

...in tam kjer je svetloba, je Mala :)

Sicilijsko zastavo je redko videti (v primerjavi s Sardinijo)

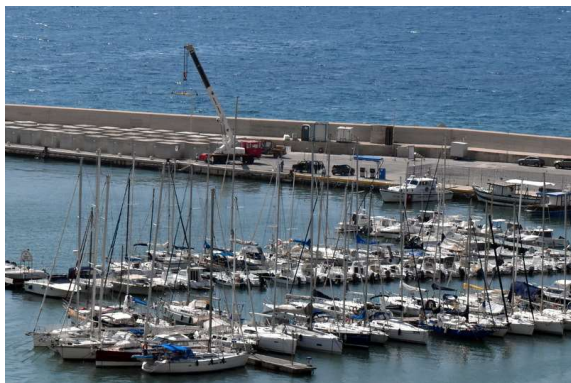
v trgovini sem kupila kaktusove sadeže: pol kg stane le 0,85€ in očiščeno vseh bodic; nima smisla rabutati in imeti pri tem probleme z nevidnimi iglicami

tudi tukaj zelo slabo skrbijo za svojo arhitekturno dediščino

Sicilijska banka od zunaj deluje zelo skromno

dve marini s tremi pontoni; naša Mala čisto na koncu drugega pomola

kar nekaj arabskega vpliva na arhitekturo tega mesta (cca 45.000 prebivalcev)

30. september 2017, sobota

Sciacca, Sicilija

Vetra ni. Šele popoldan se naredi. Termika. Odločiva se, da ostaneva v Sciacci (beri: Šaki) vsaj še en dan. Do travel lifta v Ripostu bi morala divjati in vprašanje, če bi prišla do časa. Itak pa sedaj kaže, da ni nujno napaka na semeringu. No, ne vem še, še raziskujem (z izdatnim sufliranjem iz Slovenije).

Zjutraj tako urejava barko (česar Mala ni videla že dolgo, dolgo, hic!), Vesna poleg tega še pere perilo, jaz palubo. Popoldan se odpraviva v zgornje nadstropje. Na pizzo. Ampak. Za kosilo - no way! Hja, malo sva že pozabila te sicilijanske običaje, da ne poznajo izraza pizza anche al mezzo giorno. Bova pa nekaj pomezila na kiosku (ki je edina odprta opcija tisti trenutek). Kiosk na trgu je očitno precej obiskan, ker ima napravo z listki za vrstni red - tako, kot pri državnih uradnikih. In ob dveh popoldan postrežejo še nama, potem ga zaprejo. Jutri dalje. Hmmm... kiosk s hitro hrano?!

Dan je zelo lep in sprehod kar prija. Tak sprehod s postanki za pивce. Prav lepo je v slovenščini komentirati mimoidoče in si ogledati avto pogrebnega zavoda. Jaguar. Verjetno so v njemu peljali botra na njegovi zadnji vožnji. Ali pa gledati policaja, ki parkira svoj motor pred baziliko, kjer je ravno poroka. Počasi (res počasi!) razpakira prtljažnik, iz njega najprej vzame sončna očala, si jih namesti na čelo (ne na oči) in potem še počasneje potegne ven blok in svinčnik. Poslini prste in začne pisati svatom kazni za napačno parkiranje. Počasi. Pa ne vsem. Tiste, ki so pod zaščito botra (tistega, ki se še ni peljal z Jaguarjem) zgolj slučajno spregleda. Izpusti tudi svoj motor, ki od vseh vozil, še najbolj ovira promet. In se skoraj zaplete v fizični obračun z nekom, ki se ne strinja z odmerjeno mu kaznijo. Sicilija...

Čas zabijava, čakava na odprtje picerije. Spet sem si zaželel sicilijansko pico. Večkrat vprašava, vse je zaprto. In še pred uradnim odprtjem picerije na lepi razgledni točki, midva tam že sediva in študirava jedilnik (debel kot telefonski imenik) s seznamom pic. Saj, permutacije na temo sestavin ni težko sestaviti, ampak, kako si picopek in kelner zapomnita vsa ta silna imena pic? Tokrat ni pica-in-pivo, ampak pica-in-vino. Liter čisto spodobnega vina (definitivno boljšega od cvička) stane pol toliko, kot liter piva (glede na oktane je to 4x ceneje!). Skrajno enostavna odločitev. Ko se ob osmih zvečer odločiva za plačilo, nama dajo malo popusta, samo da čim prej zapustiva mizo. Pred oštarijo je vrsta (morda bi bilo bolje, da bi zapisal Vrsta - z veliko začetnico). Sva pa, preden sva zapustila mizo, malo pošpegala na sosednje mize (in opaženo tudi komentirala v sočni slovenščini). Eni pijejo nekaj, drugi drugo, eni jedo nekaj, drugi drugo, vsi (ampak, res vsi!) imajo pa v rokah telefon in komunicirajo z nekom, ki ne sedi za njihovo mizo. Narobe svet!

Jehove priče povsod po svetu človek takoj spozna. Vedno so v parih, moški obvezno v temnih oblekah, belih srajcah in kravatah. In ko mi tako pristopita dva fanta, se samo iz vljudnosti ne obrnem stran in zamahnem z roko, naj mi vendar dajo mir. Plaza italijanskih besed se obranim z "Non parlo italiano", pa ne pomaga dosti. V trenutku je tu plaz angleških besed v perfektni oksfordski angleščini. Glede na to, da tukaj nihče, ampak res nihče, ne govori nič drugega, kot sicilijanščino, je to v trenutku razlog za debato. Anketo delata, povesta, in en nosi okoli vratu obešeno tablo s tremi stolpci "da", "ne (po)vem" in "ne" ter v roki kredo. Vsak odgovor zabeleži z iksom v ustrezen stolpec. Vprašanje je povsem enostavno (meni postavljeno v angleščini): Ali verjamete v boga? Zabeleži odgovor in takoj, ko izvesta, da sva bila z Vesno v zadnjih nekaj letih v blizu sto državah se začne klepet. Vse ju zanima, tisto z bogom v trenutku postane precej postransko vprašanje. Itak pa to niti ne preseneča, saj tukaj hodijo naokoli v majicah, na katerih piše "I believe in doG". Razen, če niti tega ne razumejo v angleščini...

stopnice, stopnice....

do starega mesta je treba iti v hrib po nešteti stopnicah (možno tudi okoli po cesti)

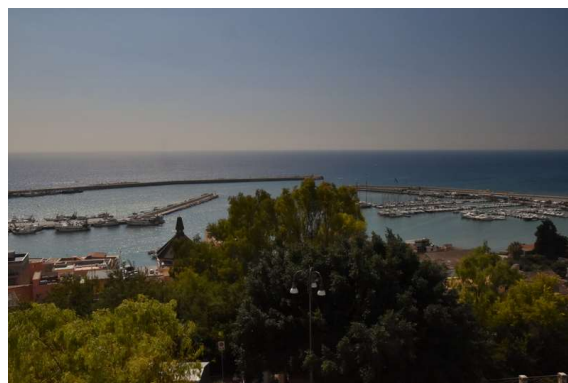
ob pol treh popoldne je na glavni ploščadi starega dela mesta mrtvilo

zelo slabo ohranjena cerkev: očitno je šel ves denar v Basilico,

obarvani strešniki in zelo glasni zvonovi

na levi strani je ribiška luka in na desni motorni čolni ter jadrnice; ribičija je v tem mestu med glavnimi dejavnostmi

po starem delu mesta je veliko teh keramičnih poslikanih pepelnikov na steni hiš pred lokali ali celo trgovinami

ulice so zelo ozke in pametno je imeti majhen avto ali celo rajši kar moped

pred Basilico se je v času poroke policaj odločil pisati kazni...ampak zelo počasi, tako, da so lahko nekateri na hitro umaknili avto na drugo parkirišče

če se že za čas življenja ni uspel voziti z jaguarjem, se pa vsaj po smrti

Basilica je bila očitno letos renovirana

naveličala sem se čakati mladoporočenca pred cerkvijo; sta že oba rekla DA , pa je še kar trajalo in trajalo....